

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
1032

ΣΤ 69 ΠΔΒ.

στοιχεία εγγραφών

ΕΠ. Γ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Σ Τ 69 ΠΔΒ.

Παπαμιχαήλ (ΕΠ.Γ.)

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

ΜΕΡΟΣ Β'

ΕΚ.ΕΒΔΟΜΗ

Εγκλιτ. απόφ. αρ. 26156

17 'Οκτ. 1917

Παπαμιχαήλ

ΑΘΗΝΑΙ 1920

ΕΚΔΟΤΗΣ Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΣ

Βιβλίο αρ. 553
Βιβλιοθήκη Βασιλική

009
ΚΛΣ
ΕΤΡΑ
1032

Ι. Ὁ νέος μαθητῆς.

1

Ἐχετε δεῖ μὲ πόση λαχτᾶρα ἀνοίγει ἡ μητέρα τὴ θερμὴ τῆς ἀγκαλιᾶ καὶ δέχεται τὸ παιδάκι τῆς, ποῦ εἶχε καιρὸ νὰ τὸ δεῖ;

«ὦ, ὅλοι μας καὶ πολλές, μὰ πάρα πολλές φορές!» σὰς ἀκούω νὰ λέτε.

Ἔτσι κάθε σχολεῖο, σὰ μανούλα κι αὐτό, ἅμα περάσει τὸ καλοκαίρι, ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιὰ του καὶ δέχεται τὰ παιδάκια του, ἀγόρια καὶ κορίτσια.

Τὸ μικρὸ ὅμως σχολεῖο ἑνὸς χωριοῦ εἶναι λυπημένο. Μέρησ τώρα περιμένει δυὸ ἀδερφάκια.

«Οὔτε σήμερα δὲν ἔρχονται!» εἶπε μιὰ μέρα τὸ σχολεῖο, καθὼς ἐκλείνει τὴν πόρτα κι ἔσφιγγε πάλι στὴν ἀγκαλιὰ του τ' ἄλλα καλά του παιδιὰ.

2

Ἐξαφνὶ τὸ ἀεράκι ἀνοίγει μὲ χτύπο τὴν πόρτα. «Ἄ! ὄχι πιά τρέλες! τὰ παιδιὰ ἔχουν δουλειὰ» λέει τὸ σχολεῖο σοβαρά.

«Μά κοιτάξε δά λιγάκι καί ἀποδώ-
λέει τὸ ἀεράκι. Καί παίζει τρελά μέ τὰ
μαλλάκια τῶν παιδιῶν καί ξεφυλλίζει βια-
στικά τὰ βιβλία τους.

«Ὦ νὰ τὰ χαρῶ! Νάτα, ἔρχονται» εἶπε
τὸ σχολεῖο.

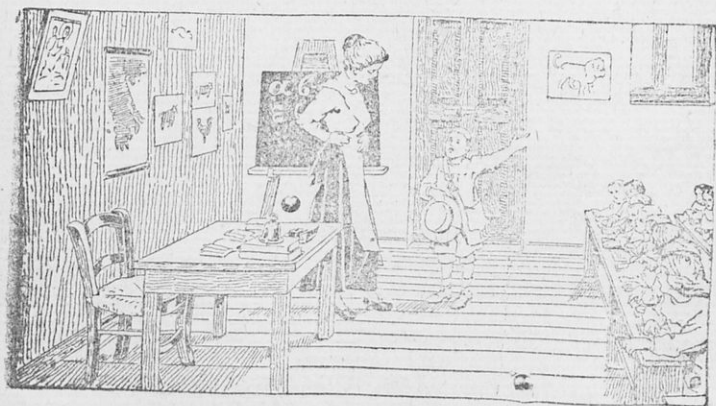
3

Ἐνα κοριτσάκι ὡς ὀχτῶ χρονῶν κι ἕνα
ἀγοράκι. ὡς ἑπτὰ χρονῶν, πιασμένα χέρι
χέρι, ἀνεβαίνουν τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι.

Τὸ ἀγοράκι κάθεται σαστισμένο· καί σέ
λίγο μπαίνει ἡ δασκάλισσα.

2. Ποιὸ εἶναι τὸ ἀγοράκι :

«Ὦ! νὰ καί ἕνας νέος μαθητής! Πῶς σέ
λένε, παιδί μου;» ρωτᾷ μέ γλυκὸ χαμογελο
ἡ δασκάλισσα τὸ ἀγοράκι.

Τὸ ἀγοράκι ἀπαντᾷ μὲ θάρρος: «Μὲ λένε Γιώργο Λιόντα. Ἡ Δαφνούλα, πού πάει στὴ δευτέρα, εἶναι ἀδερφή μου. Ὁ πατέρας μου λέγεται Φῶτος Λιόντας, ἡ μητέρα μου Ἀργυρώ, ὁ παππούς μου Ἀντρέας, καὶ ἡ κυρούλα μου Δαφνούλα. Ἔχομε καὶ μιὰ ψυχοκόρη, τὴ Γαρουφαλιά».

— «Δὲν ἔχεις ἄλλον ἀδερφό, Γιώργο;»
Ξαναρωτᾷ ἡ δασκάλισσα.

— «Χριστέ μου!» λέει κοκκινίζοντας ὁ Γιώργος: «ξέχασα τὸν Ἀντρέα μας, πού πολεμᾷ τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Βουλγάρους».

**3. Γιατί ὁ Γιώργος καὶ ἡ Δαφνούλα
ἄργησαν νὰ πᾶνε στὸ σχολεῖο.**

«Γιατί, Δαφνούλα, δὲν ἤρθατε ἅμα ἔνοιξε τὸ σχολεῖο;» ρώτησε τότε ἡ δασκάλισσα τὴν ἀδερφή τοῦ Γιώργου.

Ἡ Δαφνούλα ἀποκρίνεται: «Πήγαμε νὰ τρυγήσωμε τ' ἀμπέλια μας, καὶ μείναμε ἐκεῖ πέρα δυὸ ἐβδομάδες. Κι ἐγὼ καὶ ὁ Γιώργος τρυγούσαμε. Εἶχαμε οἱ δυὸ μας ἓνα μικρὸ καλάθι. Ἄμα γεμίζαμε τὸ καλάθι σταφύλια, τὸ κουβαλούσαμε στὸ πατη-

τήρι και τὸ ἀδειάζαμε στὸ σωρὸ μὲ τὰ
πολλὰ σταφύλια.

» Βοηθήσαμε τὴ μητέρα νὰ κόψῃ τὰ μῆλα,
τ' ἀχλάδια και τὰ κυδώνια».

— «Μᾶς λές, Δαφνούλα, τίποτα και γιὰ
τὰ σταφύλια πῶς τὰ πατοῦν;» ρώτησε ἡ
δασκάλισσα.

— «Ὅταν ὁ παππούς» εἶπε ἡ Δαφνούλα,
«πῆγε νὰ πατήσῃ τὰ σταφύλια, τοῦ εἶπαμε:
Κάμε μας, παππού, τὴ χάρη νὰ μᾶς πάρῃς
νὰ πατήσωμε κι ἐμεῖς. Ὁ παππούς ἀκουμ-
ποῦσε μὲ τὰ δύο του γέρια στὸ ξύλινο
φτυᾶρι, ἐγὼ βασιτόμουν ἀπὸ τὰ ροῦχα τοῦ
παπποῦ ἀριστερά, και ὁ Γεώργιος δεξιά. Τί
ἄμορφα πού ἦταν: τσόφ, τσίφ, τσάφ!
πλάτς, πλίτς, πλάτς! και ὁ μοῦστος κατα-
κόκκινος πετιόταν ἀπὸ τίς ρῶγες και ἔκανε

μικρὰ ποταμάκια· πηροῦσε καὶ μᾶς κοκ-
κίνιζε τὰ γυμνά μας πόδια».

— «Καὶ τί ἄλλο κάματε ;» ξαναρώτησε ἡ
δασκάλισσα.

Ἡ Δαφνούλα ἀποκρίθηκε :

«Τὴν ὥρα πού κουβαλοῦσε ὁ Μπαριπα-
σταμάτης μὲ τὰ ζῶα μας τὸ μούστο, τὰ
μῆλα, τ' ἀγλάδια καὶ τὰ κυδῶνια, πηγαί-
ναμε κι ἐμεῖς μαζί του».

— «Καὶ τί θὰ τὰ κάμετε ὅλα αὐτὰ τὰ
καλὰ πράματα ;» ρώτησε ἡ δασκάλισσα.

— «Ἡ μητέρα θὰ κάμη ἀπὸ τὸ μούστο
πετιμέζι, μουσταλευριὰ καὶ μουστοκούλου-
ρα» εἶπε ἡ Δαφνούλα. «Ἀπὸ τὰ κυδῶνια
θὰ κάμη κυδωνόπαστο μὲ μέλι. Ἀλήθεια,
τί ὄραϊα πού μυρίζει τὸ μέλι, ἅμα εἶναι
ἀπὸ θυμάρη !...»

Καθώς ἔλεγε αὐτὰ ἡ Δαφνούλα, ἓνα ἀγοράκι ὡς ὄχτῶ χρόνων φαινόταν πολὺ λυπημένο.

«Παιδιά, διάλειμμα» φώναξε ἡ δασκάλισσα.

4. Ποιὸ ἦταν τὸ λυπημένο ἀγοράκι ;

«Πᾶμε, παιδιά» εἶπε ἡ Δαφνούλα· κι ἔπιασε μὲ τὸ ἓνα τῆς χέρι τὸ λυπημένο ἀγοράκι καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ Γιώργο.

Ὁ Γιώργος πῆρε στὸ ἄλλο του χέρι ἓνα καλαθάκι, ποῦ τοὺς τὸ εἶχε δώσει ἡ μητέρα τους.

Πήγανε σὲ μιὰ γωνιά τῆς αὐλῆς· ἐκεῖ μοίρασε ἡ Δαφνούλα στὰ τρία ἓνα καλοπλυμένο σταφύλι, ἓνα μῆλο, κι ἓνα κομμάτι ψωμί.

«Τὸ μεσημέρι, Ἀλέκο, περνοῦμε ἀπὸ τὸ σπίτι μας, καὶ ἀπὸ κεῖ πηγαίνεις ἐσὺ στὸ δικό σας. Τώρα πηγαίνατε μὲ τὸ Γιώργο νὰ παίξετε· ἐγὼ θὰ πάω μὲ τ' ἄλλα τὰ κορίτσια» εἶπε ἡ Δαφνούλα.

Ὁ Ἀλέκος ἦταν παιδὶ μιᾶς χήρας φτωχῆς. Ὁ πατέρας τοῦ Ἀλέκου εἶχε σκοτωθῆ στὸν πόλεμο.

5. Πῶς ἔπαιξε ὁ Γιώργος μὲ τὸν Ἀλέκο.

«Ἀλέκο, κοίτα πῶς θὰ παίξω μὲ τὸ τόπι μου. Εἶναι ἀπὸ πανί· μοῦ τὸ ἔχει φτιαγμένο

ἡ μητέρα μου· ἀπὸ μέσα ἔχει· μαλλί» εἶπε ὁ Γιώργος.

— «Πηδᾶ σὰν τ' ἄλλα τόπια;» ρώτησε ὁ Ἀλέκος.

— «Κοίταξε» εἶπε ὁ Γιώργος· καὶ τὸ πέταξε κάτω μὲ δύναμη. Τὸ τόπι πήδησε ἀπάνω, καὶ ὁ Γιώργος τὸ ἔπιασε πρὶν ξαναπέση.

Ἵστερα τὸ πετοῦσε ψηλὰ καὶ τὸ ἄρπαζε στὰ χέρια του. Ἔτσι τὸ ἔπαιξε πολλές φορές· καὶ ὅλο τραγουδοῦσε :

Ἀνέβα μῆλο,
κατέβα ρόδι,
νὰ σὲ ρωτήσω
πόσα χρονάκια
θὰ ζήσω ;
Ἐνα... δύο... τρία !..

«Πάρε το τώρα νὰ παίξεις καὶ σὺ. Μὴ μοῦ τὸ ξαναδώσης· σοῦ τὸ χαρίζω» εἶπε ὁ Γιώργος.

— «Καὶ σὺ τί θὰ ἔχης;» ρώτησε ὁ Ἀλέκος.

— «Θὰ μοῦ φτιάση ἄλλο ἢ μητέρα· θὰ χαρῆ πολύ, ἅμα μάθη πὼς σοῦ τὸ χάρισα» εἶπε ὁ Γιώργος.

— «Εὐχαριστῶ πολύ» εἶπε ὁ Ἀλέκος μὲ χαρά· καὶ πῆρε τὸ τόπι.

**6. Πῶς ἔπαιξε ἡ Δαφνούλα
μὲ τ' ἄλλα κορίτσια.**

1

Ἡ Δαφνούλα μὲ τ' ἄλλα κορίτσια ἔπαι-
ξαν πρῶτα τὸ σκοινάκι.

Ἄμα κουράστηκαν, εἶπε ἡ Δαφνούλα :

«Κορίτσια, εἶδατε τὴν καινούρια μου τὴν
κούκλα ; Τὴν ἔφτιαξα μαζί μὲ τὴν κυρούλα
μου, σὰν ἤμαστε στὸ ἀμπέλι».

— «ὦ, τί ὁμορφη ποὺ εἶναι!» εἶπαν τὰ
κορίτσια ὅλα μεμιᾶς. «Καὶ πῶς τὴ λές ;»

— «Τριανταφυλλιά» εἶπε ἡ Δαφνούλα.

«Μὲ τὴν Τριανταφυλλιά μου καὶ μὲ τὸ γα-
τάκι μου τὴν Ψιφίνα πηγαίνω πολλές φορές
στὸν ἄλλο παππού μου, τὸν πατέρα τῆς μη-
τέρας μου. Ξέρετε γιατί ; Ἄκοῦστε τί μοῦ
λέει ὁ παππούς μου ὁ Ἄντρέας ὁ Λιόντας,
ἅμα μὲ δὴ νὰ ἐτοιμάζωμαι :

2

Μὲ τί καμάρι περπατεῖ
τὴν κούκλα της κρατώντας,
καὶ μ' ἓνα σπάγκο τὸ γατὶ
ξοπίσω της τραβώντας.

Κοντὰ στὴν πόρτα σταματᾷ
πρὶν πάη πιὸ παραπέρα,
καὶ τὰ πουλιά της χαιρετᾷ
μὲ μιά της καλημέρα.

«Καλημερούδια σας, πουλιά,
καλημερούδια χήνα...
Τὴν κούκλα λέν Τριανταφυλλιά
καὶ τὸ γατὶ Ψιψίνα.

Κι ἂν μὲ ρωτᾶτε καὶ γιὰ ποῦ;
νωρὶς τί τάχα βγήκα;
πάω νὰ προφτάσω τὸν παπποῦ
τοῦ μὲ φιλεύει σῦκα».

3

«Ἀκοῦστε νὰ σᾶς πῶ κι ἐγὼ ἓνα τρα-
γούδι γιὰ τὴν κούκλα» εἶπε τότε ἓνα ἄλλο
κορίτσι :

«Σιγά, κοπέλα μου. σιγά!
Ποῦ τρέχεις ἔτσι; Στάσου·
κανεὶς δᾶ δὲ σέ κυνηγᾶ,
κι ἔχεις καιρὸ μπροστά σου».

— «Πηγαίνω, μπάριμπα, στὸ γιατρό
τὴν κούκλα μου νὰ γιάνη.
Μοῦ πούντιασε μὲς στὸ λουτρό,
καὶ τρέμω μὴν πεθάνη».

— «Βάλ' της εὐθὺς σιναπισμὸ
στὸ στῆθος καὶ στὸ πλάι.
Βάλ' της φανέλα στὸ λαιμό,
καὶ προσοχὴ μὴ φάη».

— «Τῆς ἕκαστα ἢ πικρὴ πολλά.
μὰ νὰ τὰ ἴδια χάλια.....
Ἄχ! τί ἤθελα καὶ στὰ καλά
τῆς ἔδινα στραγάλια ;»

— «Μ' ἂν ὁ γιατρός δὲν εἶν' ἐκεῖ;
ἢ νάρθη δὲ θελήσῃ ;
ἢ πληρωμὴ σημαντικὴ
στὸ χέρι σου ζητήσῃ :»

— «Κι ἂν λείπῃ, τί ; τὸν καρτερῶ.
Λεφτά ; Καὶ τί μὲ νοιάζει ;
Γι' αὐτὰ τὴν κούκλα του, θαρρῶ,
κανεῖς δὲ θυσιάζει».

**7. Ποιὸς καρτεροῦσε τὴν ἐξώπορτα τοῦ
σχολείου τὸ Γεώργιο καὶ τὴ Δαφνούλα.**

«Ντίν, ντίν, ντίν!» τὸ κουδούνι τοῦ σχολείου φωνάζει τὰ παιδιά νὰ πᾶνε πάλι μέσα, νὰ ξαναρχίσουν τὸ μάθημα.

Ζωηρὰ ζωηρὰ, καὶ μὲ μάγουλα κατακόκκινα ἀπὸ τὸ παιχνίδι, τρέχουν τὰ παιδιά, καὶ ὁμορφα καὶ μὲ τάξῃ κάθεται τὸ καθένα στὴ θέσῃ του.

«Ντίν, ντίν, ντίν!» πάλι τὸ κουδουνάκι τοῦ σχολείου. «Μεσημέρι, παιδιά. Τρέξετε, σᾶς περιμένει ἡ μανούλα σας, νὰ σᾶς γεμίση φιλιὰ καὶ γάδια».

«Γάβ γάφ! γάβ γάφ!» Τί φωνές είναι αυτές; Ξαφνίζονται τὰ παιδιά, καὶ σκορπίζονται ἄλλα δῶθε, ἄλλα κείθε.

Ποιὸς εἶναι ;

Τὸ κυλάκι ποῦ φυλάγει τὴν αὐλή στὸ σπίτι τοῦ Φώτου Λιόντα, ὁ Φουντοῦκος!

Νὰ ὁ Γεώργος, ὁ Ἀλέκος καὶ ἡ Δαφνούλα. Τρέχει ὁ Φουντοῦκος, πηδᾷ ἀπάνω τους, κουνᾷ τὴν οὐρά του, γαβγίζει ὅλος χαρὰ.

«Φουντοῦκο, ποιὸν ἄφησες νὰ φυλάξῃ τὴν αὐλή ;» λέει ἡ Δαφνούλα.

Ὁ Φουντοῦκος τρέχει ἐμπρός, καὶ συγνὰ γυρίζει πίσω, νὰ δῆ ἂν ἔρχονται ἢ ὄχι καὶ οἱ ἀγαπημένοι του φίλοι.

Θ. Πῶς πῆγε καὶ πῶς ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Φώτου Λιόντα ὁ Ἀλέκος.

1

«Κικιρίκου!» φωνάζει ὁ κόκορας «ἦρθαν πάλι τὰ καλά μας τὰ παιδιά! Κικιρίκου! ἔρχονται μὲ τὸν Ἀλέκο, τοῦ παλικαριοῦ τὸ γιό!»

«Κικιρίκου, κικιρί! ζήτω τὸ χρυσοῦ παιδί!» λάλησαν τὰ κοκόρια ὅλου τοῦ χωριοῦ, τεντώνοντας τὸ λαιμό τους ὅσο μπορούσαν πρὸ ψηλά.

• «Χχχ! χχχ!» κάνει κι ἡ χῆνα, καὶ τεν-

τώνει μέ κακία στὸν Ἄλέκο τὸ μακρουλὸ
λαιμό της.

«Γάβ γάφ!» κάνει τότε ὁ Φουντοῦκος,
καὶ τῆς δαγκάνει τὴ μιὰ φτερούγα νὰ τὴν
πονέση.

«Νιάου, νιάου» νιαουρίζει τὸ γατὶ στὸ
ἀπάνω σκαλί.

«Τὸ ψιψινάκι μου!» φωνάζει ἡ Δαφνούλα.
«Πεινώ, πεινώ» θέλει νὰ πῆ. «Ἐλα νὰ μοῦ
βάλης τὸ γάλα μου στὸ πιάτο».

2

Γεμάτη χαρὰ δέχεται τὰ τρία παιδιὰ ἡ
κυρὰ Ἀργυρώ, ἡ μητέρα τοῦ Γιώργου καὶ
τῆς Δαφνούλας.

Τὰ ἀγκάλιασε καὶ τὰ φίλησε τρυφερά.

3

Σὲ λίγο βῆκαν ἀπὸ τὸ σπίτι ὁ Ἄλέκος
καὶ ἡ Δαφνούλα.

Κρατοῦσαν ἀπὸ ἓνα καλάθι. Μέσα ἦταν
σταφύλια, κυδώνια, μήλα. ἀχλάδια, μουστο-
κούλουρα καὶ μερικές κερῆθρες μέλι ἀπὸ τὰ
μελίτσια πὺ τρυγοῦσε ὁ παππούς τῆς Δα-
φνούλας.

4

Λάμπει στὰ μάτια τοῦ Ἄλέκου ἡ χαρὰ.
● «Πόσο θὰ χαρῆ ἡ μανούλα μου, πόσο θὰ
χαρῆ!» λέει μέσα του.

«Κικιρίκου!» ξαναλάλησε ὁ κόκορας.
«Στὸ καλό, Ἄλέκο, στὸ καλό!»

— «Κικιρί! Δαφνούλα μου, νὰ σέ χαρῶ!»

— «Σούτ! ἄφησε τὶς φωνές παρακαλῶ...»
λέει ἡ Δαφνούλα.

— «Κικιρίκου!» φωνάζει πιὸ δυνατὰ ὁ
κόκορας. «Δέν μπορῶ. Δαφνούλα μου, δέν
μπορῶ. Σ' ὄλο τὸν κόσμο θὰ τὸ κράζω, θὰ
τὸ πῶ!»

9. Τί ἔπαθε ὁ Γεώργιος ἀπὸ τὶς μέλισσες.

1

Ὅταν ἔφυγε ἡ Δαφνούλα μὲ τὸν Ἄλέκο,
ὁ Γεώργιος κατέβηκε στὸ περιβόλι, ἐκεῖ πού
τρογοῦσε ἀκόμη ὁ παππούς του τὰ μελίτσια.

Ἄμα τὸν εἶδε ὁ παππούς, τοῦ φώναξε:
«Φύγε, Γεώργο, θὰ σέ κεντρίσουν οἱ μέλι-
σες!»

Ὁ Γεώργιος θυμήθηκε τί εἶχε πάθει ἄλλη
φορά, κι ἔτρεξε γρήγορα στὸ σπίτι. Ἐπεσε
στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του, μὰ ὁ νοῦς
του ἦταν πάντα στὶς μέλισσες καὶ στὸ
μέλι. Τὸ ἀγαποῦσε τόσο πολὺ!

Ἡ μητέρα τὸν κοίταζε καὶ χαμογελοῦσε,
γιατὶ τὸν εἶχε καταλάβει τί ἤθελε.

2

«Ὅλ' μοῦ δώστης τώρα, μητερούλα μου, ἕνα

ποτήρι νερό με λίγο μέλι;» εἶπε στο τέλος ὁ Γιώργος.

— «Λιχουδιάρη !» εἶπε ἡ μητέρα. «Θὰ σοῦ δώσω, μὰ σήμερα δὲ θὰ μοῦ ζητήσης ἄλλο πιά· θυμᾶσαι, τί ἔπαθες μιὰ φορά ;»

3

«Πολλές φορές μοῦ εἶπε ὁ παππούς νὰ μὴν πειράζω τίς μέλισσες» λέει ὁ Γιώργος. «Μὰ ποῦ ν' ἀκούσω ! Ὅσο μέλι κι ἂν μοῦ ἔδινε, ἤθελα νὰ πάρω καὶ μόνος μου ἀπὸ τίς μέλισσες. Μ' ἓνα μακρὸ ξυλάκι γύρευα νὰ κόψω κανένα κριματάκι κερήθρα. Μιὰ μέρα, τσάφ, μὲ κεντρίζει μιὰ μέλισσα στὸ μάγουλο, ἄλλη στὰ χεῖλια. Τρέχω καὶ βάζω τίς φωνές. Ἐτρεξες καὶ μὲ γλίτωσες. Παναγία μου, πόνος ! Ἀκόμη τὸν θυμοῦμαι.

» Ἄμα πέρασε λίγο ὁ πόνος, κοίταξα στὸν καθρέφτη. Χά, χά, χά, ἀκόμη γελῶ, ἄμα τὸ θυμοῦμαι. Τί ἀστεῖος ποῦ εἶχα γίνε, χά, χά, χά !»

— «Βλέπεις ποῦ γελᾶς κι ὁ ἴδιος ;» μοῦ εἶπε μὲ παράπονο ἡ Δαφνούλα μας.

— «Ναί» τῆς εἶπα, «εἶχες δίκιο ποῦ γελοῦσες πρωτύτερα, καὶ εἶχα ἄδικο ποῦ θυμωσα. Ἀπὸ τὸν πόνο μου δὲν ἴξερα τί ἔκανα. Χά, χά, χά ! χί, χί, χί ! σκάσαμε ὅλοι στὰ γέλια»

— «Ὅστοςο δὲν ἄλλαξες· πάντα μου εἶσαι λιχούδης» εἶπε ἡ μητέρα.

— «ὦ, εἶναι τόσο γλυκὸ τὸ μέλι!» εἶπε ὁ Γιώργος, καὶ τέντωσε μυτερὸ μυτερὸ τὸ στόμα του. «Πές μου, μητέρα, τὸ τραγουδάκι γιὰ τὴ μέλισσα».

4

Ἡ μητέρα ἔδωσε ἓνα φιλιὸ στὸν Γιώργο τῆς καὶ εἶπε :

Ἄν τὴν πειράξης τὴ μέλισσα,
ποὺ τόσο μέλι μᾶς δίνει,
θὰ σὲ κεντρίση καὶ κείνη,
καὶ θὰ πονῆς, θὰ πονῆς!

Γιατὶ ὁ Θεός, ποὺ τὴν ἔπλασε
γιὰ νὰ μᾶς δίνη τὸ μέλι,
τὴν ἀγαπᾷ, καὶ δὲ θέλει
νὰ τὴν πειράζη κανεὶς.

Κι ἔτσι ὁ Θεός μας τῆς χάρισε
κεντρὶ γιὰ ὄπλο τῆς νάχης,
καὶ νὰ παιδεύη μονάχη,
νὰ τιμωρῇ τοὺς κακοὺς...

Μὴν τὴν πειράζης... Τ' ἀκοῦς;

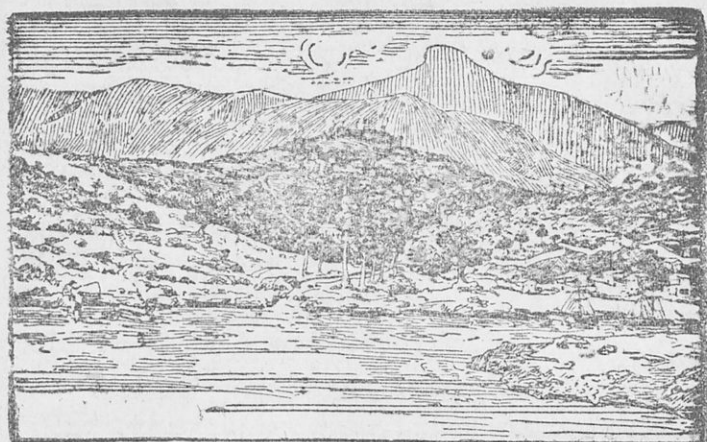
**10. Πῶς ἔκαμαν τὴν προσευχή τους
ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιώργος.**

Τὸ βράδυ,
πρὶν κοιμη-
θοῦν, ἡ Δα-
φνούλα καὶ
ὁ Γιώργος
εἶπαν τὴν
προσευχὴ
τους :

«Θεέ μου,
φύλαξέ μας
αὐτὴ τὴ νύ-
χτα ἀπὸ κά-
θε κακό. Φύ-
λαξε τὸν πα-
τέρα μας, τὴ
μητέρα μας,
τὸν παππού
μας, τὴν κυ-
ρούλα μας.

Στείλε γλυκὸν ὕπνο στὸν ἀδερφούλη μας
τὸν Ἀντρέα, ποὺ εἶναι στὸν πόλεμο. Φύ-
λαξε τὴν δασκάλισσά μας, τὰ παιδιά τοῦ
σχολεῖου μας, τὸν Ἀλέκο, τὴν ψυχοκόρη μας
τὴν Γαρουφαλιά, καὶ ὅλους τοὺς καλοὺς ἀν-
θρώπους. Ἀμήν».

**11. Τὸ χωριουδάκι ποὺ κάθονται
ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιῶργος.**

Σωστὴ ζωγραφιά εἶναι τὸ χωριουδάκι ποὺ κάθονται ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιῶργος.

Περνώντας μὲ τὸ βαπόρι, βλέπει κανεῖς, ὡς μίαν ὄρα μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά, ἕνα χωριουδάκι στὴν πλαγιά ἑνὸς μικροῦ οὐνοῦ.

Στὴν κορυφή τοῦ βουνοῦ εἶναι ἡ κατάπηρ ἐκκλησοῦλα τοῦ χωριοῦ. Ἀριστερὰ αἰ παρακάτω εἶναι τὸ σχολεῖο, καὶ δεξιὰ μύλος ποὺ ἀλέθουν οἱ χωρικοὶ τὰ γεννήατά τους.

Τὰ κατάσπρα σπιτάκια τοῦ χωριοῦ εἶναι ἱρυμμένα μέσα στὰ δέντρα στὰ περιβόλια, καὶ ὅταν φυσᾷ τὸ ἀεράκι, φαίνονται ἀπὸ

μακριά σὰ νὰ παίζουν τὸ κρυφτούλι. Πότε φαίνονται ὀλόκληρα, πότε κρύβονται, καὶ δείχνουν κανένα κομμάτι ἀπὸ τὴν κοκκινωπὴ σκεπὴ τους, κανένα παράθυρο, καμιά πορτούλα.

Στὸ κάτω μέρος περνᾷ σὰ φίδι ἀσημένιο ἓνα ποταμάκι, πὺ φτάνει στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ τρέχει γοργὰ γοργὰ νὰ πέση στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας του, τῆς θάλασσας. Λεῦκες ψηλές στολίζουν τὶς ρεματιές.

Δεξιὰ στὴν ἀκρογιαλιὰ εἶναι ἄλλο χωριουδάκι μ' ἓνα μικρὸ λιμάνι μὲ λίγα καράβια, καὶ ἀριστερὰ μερικές καλύβες πὺ κάθονται ψαράδες.

Στὸ διάστημα πὺ χωρίζει τὰ δυὸ χωριά, φουντώνουν ἐλιές καὶ περιδόλια μὲ πορτοκαλιές, λεμονιές, μανταρινιές, φραπιές, ἀχλαδιές, κερασιές καὶ μηλιές.

Πίσω ἀπὸ τὸ χωριουδάκι φαίνεται ἄλλο πιὸ ψηλὸ βουνό, δασωμένο, ὄλο ἔλατα, βαλανιδιές καὶ πρινάρια.

Ἐνάμεσα στὰ δυὸ βουνὰ ἀπλώνεται μιὰ χαριτωμένη κοιλάδα. Ἐκεῖ ἔχουν τὰ χωράφια τους οἱ χωρικοί. Γύρω γύρω στὴν κοιλάδα, κατὰ τὶς βουνοπλαγιές, εἶναι τ' ἀμπέλια.

Ποῦ εἶναι τὸ σπιτάκι τοῦ Φώτου Λιόντα; Στὸ κάτω μέρος τοῦ χωριοῦ, ἀπὸ τὸ μύλο λίγο πιὸ ἀριστερά.

12. Ὁ Γιώργος λέει τὴν ἱστορία τοῦ γαῖ-
δάρου, τοῦ λύκου καὶ τῆς ἀλεπούς.

1

Τὴν ἄλλη μέρα ρώτησε ἡ δασκάλισσα:
«Ποιὸ παιδὶ θὰ μᾶς πῆ ἓνα παραμῦθι ;»

«Ἐγώ» εἶπε πρῶτος καὶ καλύτερος ὁ
Γιώργος.

— «Ἐμπρὸς λοιπόν, Γιώργο» τοῦ λέει ἡ
δασκάλισσα.

Καὶ ὁ Γιώργος ἄρχισε :

2

Μιὰ φορά κι ἓναν καιρὸ ἦταν σὰν καὶ
τώρα τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ. Οἱ ἄνθρωποι
εἶχαν πολλές δουλειές. Ἐνας γαίδαρος τότε,
ὁ κύρ Μεντής, ἀπὸ τὴν ἀπάνω γειτονιά, εἶπε
ἀπὸ μέσα του : «Κακὸ πού μέ βρῆκε ! Ἐγὼ
πρέπει νὰ κουβαλήσω στὴ ράχη μου τὰ στα-
φύλια, τὸ μοῦστο, τὰ μῆλα, τὰ κυδώνια, τὰ
κάστανα, τὰ καρύδια. Ὑστερα θὰ μέ βάλουν
νὰ κουβαλήσω ἀπὸ τὸ δάσος ξύλα, γιὰ νὰ
ζεσταίνεται ὁ ἀφέντης μου στὸ τζάκι, κι ἐ-
γὼ νὰ τουρτουρίζω στὸν ἀχερῶνα. Νὰ πῆς
πὼς τελειώνουν τότε τὰ βάσανά μου ; Πρέ-
πει νὰ φορτώνωμαι καὶ νὰ πηγαίνω στὸ καίκι
σέλινα, σέσκουλα, γουλιὰ καὶ ἄλλα χειμωνιά-
τικα λαχανικά. Εἶναι ζωὴ αὐτὴ ; Τί νὰ κά-
μω ; Ἄ νά, θὰ κατεβῶ κι ἐγὼ στὸ λιμάνι,
θὰ πάρω ἓνα καίκι καὶ θὰ πάω ταξίδι.»

3

Τὸ εἶπε, καὶ ξεκίνησε ὁ κύρ Μεντής, ὁ γάιδαρος. Καθὼς περνοῦσε τῇ ρεματιά, τὸν εἶδαν ἀπὸ τὶς λυγαριές ποῦ ἦταν κρυμμένοι, ὁ κύρ Νικόλας, ὁ λύκος, καὶ ἡ κυρὰ Μαριώ, ἡ ἀλεπού.

«Καλοθρεμμένος γάιδαρος» λένε ἀναμεταξύ τους. «Ἐ καὶ νὰ τὸν καταφέρναμε !»

— «Γιὰ ποῦ ὦρα καλή, κύρ Μεντή ;» ρωτοῦν κι οἱ δυὸ μαζί, βγαίνοντας ἀπὸ τὸν κρυφῶνα τους.

— «Πάω νὰ πάρω ἓνα καΐκι, νὰ πάω ταξίδι» εἶπε ἀσυλλόγιστα ὁ κύρ Μεντής.

— «Τί καλά· κι ἐμεῖς αὐτὸ ἔχομε σκοπό. Τὸ καΐκι τὸ ἔχομε ἕτοιμο, μᾶς λείπει ὅμως ὁ τιμονιέρης. Ἔρχεσαι μαζί μας ;» εἶπε ἡ κυρὰ Μαριώ.

— «Ἄκοῦς ἐκεῖ, λέει» κάνει ὁ κύρ Μεντής. «Ποῦ θὰ βρῶ καλύτερη συντροφιά ;

4

Τῇ στιγμῇ ποῦ πήγαινε νὰ μπῆ πρῶτος ὁ κύρ Μεντής στὸ καΐκι, πετιέται ἡ κυρὰ Μαριώ.

«Ὅχι νὰ σέ χαρῶ, ἀκόμη. Πρέπει νὰ ἔξομολογηθοῦμε πρῶτα· νὰ ποῦμε τὰ κρίματά του ὁ καθέννας. Ἔτσι περνᾷ ὁ κόσμος τῇ θάλασσα, ποῦ εἶναι πλατιά καὶ βαθιά ;»

— «Πολύ καλά» εἶπε ὁ κύρ Μεντής. «Ποιὸς θ' ἀρχίσῃ πρῶτος ;»

— «Ἐγώ!» πετάχτηκε ὁ λύκος. «Ἐμένα ἢ ἀμαρτία μου εἶναι, πὼς μ' ἀρέσει πολὺ τὸ κρέας· ἂν πῆς μάλιστα τὸ πρόβατο καὶ τὸ ἀρνί!... Εἶναι ἀλήθεια, πὼς σὰν μπῶ σέ στήνη τῆ ρημάζω μου ἀρέσει τὸ φαγί, μὰ πιὸ πολὺ μου ἀρέσει νὰ πνίγω καὶ νὰ ξεσκίζω τὰ πρόβατα. Εἶναι αὐτὸ κακό ;»

— «Ἄ, ἄ! ἔκαμε ὁ κύρ Μεντής, ἀνοίγοντας διάπλατα τὸ μεγάλο του στόμα.

— «Πῶς ; τί ; τὸ βρῖσκεις κακό ; Καλὲ κύρ Νικόλα μου, δέβαριέσαι ! πὲς πὼς οὔτε μερμήγκι δὲν πάτησες. Τίποτ' ἄλλο ;» ρώτησε ἡ κυρὰ Μαριώ.

— «Κάποτε δοκίμασα καὶ κρέας γαιδάρου, μὰ μου χάλασε τὸ στομάχι, γιὰτὴ ἦταν πολὺ ξινό· καὶ δὲν ξανάφαγα πιά» εἶπε ὁ λύκος.

5

— «ὦ, τί ἀθῶα πού τὰ λέει ! Σωστὸ ἀρνάκι !... Τώρα ἡ σειρά μου» εἶπε ἡ κυρὰ Μαριώ. «Ἐγὼ ρημάζω ὅλα τὰ κοτέτσια τοῦ χωριοῦ. Τὰ δοντάκια μου δὲν μποροῦν νὰ μασήσουν ἄλλο κρέας. Προχτές, κύρ Μεντή, μπῆκα στὸ κοτέτσι τοῦ ἀφεντικοῦ σου. Εἶχα πνίξει πεντ' ἕξι αὐγουστιάτικα κοτοπούλια, μὰ ἕξαφνα ἔβχλες τὶς φωνάρες σου. Τρόμαξα

τότε κι ἔφυγα, μὰ δὲ σοῦ βαστῶ κάκια. Τί ἔχετε νὰ πῆτε γιὰ τὰ κρίματά μου ;»

Ὁ κύρ Μεντῆς ἔκαμε ν' ἀνοιξῆ πάλι τὸ στόμα του, μὰ ὁ κύρ Νικόλας δὲν τὸν ἄφησε. «Πιὸ ἀθῶα ἀπὸ σένα, κυρὰ Μαριώ, στὸν κόσμο δὲν ὑπάρχει» εἶπε. « Ἡ σειρά σου τώρα, κύρ Μεντῆς ».

6

— «Τί νὰ πῶ ἐγώ ;» εἶπε ὁ κύρ Μεντῆς· «τ' ἀγριάγκαθα καὶ τὰ κλήματα πού ροκανίζω, ἢ κάποτε καὶ λίγο ἄχερο ἢ βίχο ;»

— «Τίποτ' ἄλλο ;» ρώτησαν ἡ κυρὰ Μαριώ καὶ ὁ κύρ Νικόλας.

— «Κάποτε καὶ κανένα ξώφυλλο ἀπὸ λάχανο, καὶ τὴν ἀνοιξῆ κανένα ξώφυλλο ἀπὸ μαρούλι» εἶπε ὁ κύρ Μεντῆς.

— «Γιὰ νὰ σοῦ πῶ» τοῦ κάνει ὁ κύρ Νικόλας. «Τὸ μαρούλι πῶς τὸ τρῶς ; μὲ ξίδι ἢ χωρὶς ξίδι ;

— «Χά, χά, χά!» γέλασε ὁ κύρ Μεντῆς, ὅπως μπορεῖ νὰ γελάσῃ γαῖδαρος. «Τί λές, καλὲ κύρ Νικόλα ; Χά, χά, χά ! Θέλω καὶ ξίδι ;»

— «Τί ; τί ;» κάνει ἡ κυρὰ Μαριώ. «Τὸ μαρούλι χωρὶς ξίδι ; Δυστυχία μας, κύρ Νικόλα· δὲ θὰ πᾶνε καλὰ στὸ ταξίδι ! Ἀκουῦς τὸ μαρούλι χωρὶς ξίδι ! Κύρ Νικόλα μου, ἄσχημα

μπλέξαμε· δὲ θὰ πᾶμε καλὰ στὸ ταξίδι !»

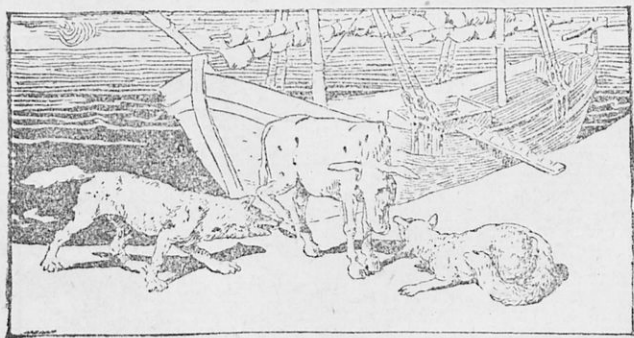
— «Τί νὰ γίνη τώρα, κυρὰ Μαριώ;» ρώτησε δειλὰ ὁ κύρ Μεντής.

— « Τί νὰ γίνη ; θέλει ρώτημα, καταραμένε ; Νά, θὰ σὲ φᾶμε, νὰ πᾶμε ἐμεῖς καλὰ στὸ ταξίδι, καὶ σὺ νὰ σώσης τὴν ψυχὴ σου » εἶπε τρίζοντας τὰ δόντια του ὁ λύκος.

7

Ὁ κύρ Μεντής τώρα κατάλαβε πόσο ἄσχημα εἶχε μπλέξει. Ἄφησε νὰ πέσουν τὰ μεγάλα του αὐτιά, κρέμασε τὰ χοντρά του χεῖλια μιὰ πήχη κάτω, ἔξυσε κάμποσες φορές τὸ χοντροκέφαλό του στὴν πλώρη τοῦ καϊκιοῦ καὶ εἶπε :

« Δίκιο ἔχετε· μεγάλη ἀμαρτία νὰ φάη κανεὶς τὸ μαρούλι χωρὶς ξίδι. Μὰ γιὰ νὰ μὴν ἔχω κι ἄλλο πιὸ μεγάλο κρῖμα, δὲ μοῦ κάνει ὁ κύρ Νικόλας τὴ γάρη νὰ μοῦ βγάλη τὰ καρφιά, πού ἔγω στὰ πίσω πέταλα :

Μπορεί νά καταπιῆτε κανένα καρφί, ποιὸς ξέρει... Καὶ σύ, κυρὰ Μαριώ, νά σταθῆς μπροστά μου νά κάμης μερικὲς μετάνοιες, γιὰ νά συχωρευθοῦν τὰ κρίματά μου».

— «Ἄ, μὰ χωρὶς ἄλλο ἐσὺ θ' ἀγιάσης!» εἶπε ἡ πονηρὴ κυρὰ Μαριώ. «Ἐμπρός, κύρ Νικόλα μου!»

8

Ὁ κύρ Μεντῆς σήκωσε τὸ δεξιὸ ἀπὸ τὰ πίσω πόδια του κατὰ τὴ θάλασσα. Ἡ κυρὰ Μαριώ ἄρχισε τὶς μετάνοιες. Ὁ κύρ Νικόλας ἔσκυψε νά βγάλῃ τὰ καρφιά ἀπὸ τὸ πέταλο.

Ἐξαφνα πάτ, πλάτς, μπλούμι μιὰ δυνατὴ κλοτσιά, καὶ νά σου ὁ λύκος μὲς στὴ θάλασσα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα δυνατὸ πάτημα στὴν κοιλιά, μιὰ δαγκανιά στὸ λαιμό, ἄλλη κλοτσιά, καὶ πάει ἡ κυρὰ Μαριώ νά βρῆ τὸ σύντροφό της τὸ λύκο.

«Γκάρ, γκάρ, γκάρ!» τραντάζει ύστερα τὸν ἀέρα μὲ τὴ μεγάλη του σάλπιγγα ὁ κὺρ Μεντῆς· «Νίκη! Νίκη!»

— «Γκάρ, γκάρ! τί τρέχει, κὺρ Μεντῆ;» τρέχουν νὰ μάθουν οἱ ἄλλοι γαίδαροι.

Ὁ κὺρ Μεντῆς τοὺς τὰ εἶπε τότε ὅλα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος.

— «Καὶ τώρα;» ξαναρωτοῦν οἱ ἄλλοι.

— «Θέλει καὶ ρώτημα; Πάω γρήγορα γρήγορα πάλι στὸ ἀχούρι μου. Δυστυχία μου! νὰ τὸ ἀφεντικό μου μ' ἕνα χοντρὸ ρόπαλο» εἶπε ὁ κὺρ Μεντῆς. Καὶ τράβηξε ἴσια στὸ ἀχούρι του.

13. Πῶς ἡ Δαφνούλα βοηθεῖ

τὴ μητέρα της.

1

Ἡ Δαφνούλα πρέπει νὰ βοηθῆ τὴ μητέρα. Ἡ μητέρα εἶναι στὴν αὐλὴ καὶ ἀπλώνει τὰ ροῦχα στὸ σκοινί.

Τὰ ροῦχα ἀπλώνονται στὴ σειρά. Ἡ Δαφνούλα βαστᾷ τίς καρφίτσες γιὰ νὰ στερεώνη ἡ μητέρα τὰ ροῦχα. Τὰ ροῦχα εἶναι βρεμένα· στάζουν. Οἱ σταλαματιές πέφτουν κάτω στὴ γῆ.

Κάτω εἶναι τὸ κοφίνι. Τώρα εἶναι ἀδειανὸ πιά.

Ύστερα πιάνουν ἡ μητέρα καὶ ἡ Δαφνούλα τὸ κοφίνι καὶ τὸ πᾶνε μέσα στὸ σπίτι.

2

Ἡ μητέρα κάθεται τώρα ἐμπρὸς στὸ τραπέζι καὶ ράβει. Ἐτοιμάζει καινούρια φορέματα γιὰ τὴ Δαφνούλα καὶ γιὰ τὸ Γιῶργο.

Ἡ Δαφνούλα δὲ θέλει νὰ μένη χωρὶς δουλειά. Ράβει κι αὐτὴ φορέματα γιὰ τὴν κούκλα τῆς τὴν Τριανταφυλλιά.

Παίρνει τὸ φαλίδι τῆς μητέρας καὶ κόβει. Σὲ λίγο τὸ φορεματάκι τῆς Τριανταφυλλιᾶς εἶναι ἕτοιμο.

3

Ἡ Δαφνούλα βροηθεῖ τὴ μητέρα τῆς σὲ πολλές δουλειές ἀκόμη. Κι ἔτσι ὅλοι στὸ σπίτι τὴν καμαρώνουν σὰν καλὴ νοικοκυρούλα.

Πρῶι πρῶι θὰ σηκωθῆ·
κι ἄμα χτενισῆ τὰ μαλλιά τῆς,
ἀροῦ πλυθῆ. ἀφοῦ ντυθῆ.
θὰ πιάσῃ ἀμέσως τὴ δουλειά τῆς.

Νοικοκυρούλα χαροπὴ
τὴν τεμπελιά δὲν τὴν γνωαίξει·
μὲ τὴν πολλὴ τῆς προκοπὴ
αὐτὴ τὸ σπίτι τῆς στολιζει.

Ἀκούραστη κι ἐργατικὴ
τὸ βράδυ κάνει καὶ νυχτέρι·
στὸ ἔργο τῆς προσεχτικῆ
ὅτι δουλειὰ τῆς πῆς τὴν ξέρει.

Καὶ μὲς στὸ σπίτι ὅλοι χαρὰ
τὴν ἀγαποῦνε τῆ Δαφνούλα,
καὶ τῆς τὸ λένε καθαρά :
« Εἶσαι καλὴ νοικοκυρούλα ! »

14. Πῶς ἀπόχτησε ἡ Δαφνούλα μιὰ χῆνα.

1

Μιὰ μέρα ἡ δασκάλισσα εἶπε στὰ παιδάκια : « Δὲ μοῦ λέτε καὶ γιὰ τὰ ζῶα ποὺ ἔχετε σπίτι σας ; »

Ἡ Δαφνούλα ἄρχισε καὶ εἶπε :

« Πρὶν ἔρθω στὸ σχολεῖο, εἶχαμε τὰ δύο μας βόδια, τὸ Μελίσση καὶ τὸ Λαμπίρη· τὸ γαῖδουράκι μας τὸ Μουντζούρη· τὸ ἀλογάκι μας τὸν Ντορή· τὴ γιδούλα μας τὴ Χιόνα· κότες, πάπιες, περιστέρια· τὴ γάτα μας τὴν Ψιψίνα καὶ τὸ σκυλάκι μας τὸ Φουντοῦκο. Χῆνες δὲν εἶχαμε.

2

· Πόσο ζήλευα τὶς χῆνες τοῦ γείτονά μας τοῦ μυλωνᾶ, τοῦ Μπαρμπαπέτρου ! Πήγαινα κάθε μέρα στὴ στέρνα, καὶ τὶς καμάρωνα ποὺ

κολυμποῦσαν. Ἔβλεπα τὴν πιὸ μεγάλη καὶ τὴν πιὸ ὀμορφή, ποὺ κολυμποῦσε πάντα πρώτη, κι ἔλεγα :

« Ἄχ, νὰ σέ εἶχα, πόσο θὰ σέ ἀγαποῦσα ! »

3

Μιά νύχτα εἶδα στὸν ὕπνο μου, πὼς ὁ Μπαρμπαπέτρος μὲ κατάλαβε τί ἤθελα νὰ ἔχω, καὶ μοῦ τὴ χάρισε.

Ὡ, τί χαρὰ ποὺ πῆρα ! Τὴν ἄρπαξα στὴν ἀγκαλιά μου κι ἔτρεξα στὴ μητέρα μου. « Μητέρα, ἔχω μιὰ χῆνα ! ἔχω μιὰ χῆνα ! »

Τὴ στιγμή ἐκείνη ξύπνησα. Εἶχα σφίξει τὰ χέρια μου, καὶ θαρροῦσα πὼς τὴν κρατοῦσα πιά τὴ χῆνα.

Ἄμα εἶδα πὼς δὲν εἶχα τίποτα, ἔβαλα τὶς φωνές καὶ τὰ κλάματα. « Τὴ χῆνα μου θέλω ! Ποῦ εἶναι ἡ χῆνα μου ; »

— « Ποιὰ χῆνα, παιδί μου ; » μὲ ρωτᾶ ἡ μητέρα.

— « Ἡ χῆνα ποὺ μοῦ χάρισε ὁ Μπαρμπαπέτρος ! Ὅχι, ὄχι ! ποῦ εἶναι ἡ χῆνα μου ; »

— « Ἦταν ὄνειρο, κόρη μου » εἶπε ἡ μητέρα. « Μὰ δὲ θέλω νὰ μοῦ πικραίνεσαι· θὰ δώσω δυὸ παπιά στὸν Μπαρμπαπέτρο, νὰ μᾶς δώση μιὰ μικρὴ χῆνα »,

4

Πήγαμε τότε με τή μητέρα στον Μπαρμπαπέτρο.

Ὁ Μπαρμπαπέτρος, ἄμα ἔμαθε γιατί πήγαμε, γέλασε με τήν καρδιά του καὶ εἶπε: «Γιατί νὰ μὴ μου τὸ πῆς, μικρούλα μου, τόσον καιρό;»

Ἔτρεξε ὕστερα κι ἔπιασε μιὰ χηνούλα ὁμορφη. «Εἶναι ἀπὸ τ' αὐγὰ τῆς μεγάλης καὶ ὁμορφῆς χήνας» εἶπε· «θὰ γίνῃ ἴδια ἢ μητέρα της. Τὴ χαρίζω στὴ Δαφνούλα, γιατί ἔρχεται καὶ μου κρατᾶ συντροφιά».

— «Εὐχαριστῶ πολὺ, Μπαρμπαπέτρο, μὰ πάρα πολὺ» εἶπα· κι ἀγκάλιασα καὶ φιλοῦσα τὴ χηνούλα.

5

Τώρα ἔχομε πολλές χῆνες. Ὁ παππούς μου ἔχει μάθει ἓνα ποιηματάκι καὶ τὸ λέω κάθε μέρα στὶς χῆνες μας.

Μές στην αὐλή μου μέ χαρά
ζευγαρωτές δυὸ χήνες ζοῦνε.
Σταχτιά φοροῦνε τὰ φτερά,
καὶ κολυμπώντας στὰ νερά
βουτιές νὰ κάνουν συνηθοῦνε.

Μιά μέρα βλέπω. . . Τί καλά !
αὐγά μέσ στην αὐλή μου βρῆκα.
Ήταν βαριά καὶ μακρούλα.
Πάω νὰ τ' ἀγγίξω λίγο, ἀλλά
θύμωσε ἡ χήνα, καὶ τ' ἀφήκα.

Καὶ πάλι βλέπω μιὰ στιγμή
γηνόπουλα ἀπ' τ' αὐγά νὰ γίνουν.
Φοροῦνε χνούδι στὸ κορμί,
κι οἱ τεντωμένοι τους λαιμοὶ
χόρτο ὅλη μέρα καταπίνουν.

ΞΞ. Τί λέει καὶ ὁ Γεώργιος
γιὰ τὸ παπὶ του.

Ὕστερ' ἀπὸ τὴ Δαφνούλα εἶπε καὶ ὁ
Γεώργιος : « Ἐμεῖς τ' ἀγαποῦμε ὅλα τὰ ζῶα
μας, ἀκόμη καὶ τὰ ξένα, μὰ ἐγὼ πιὸ πολὺ
ἀγαπῶ ἓνα μικρὸ παπὶ.

Ἡ μητέρα μᾶς δίνει σουσάμι καὶ ταΐ-
ζομε τὰ παπάκια.

« Πί, πί, πί ! » φωνάζω καὶ στὴ στιγμή

τρέχει τὸ παπί, καὶ τρικλίζει μιὰ ἐδῶ καὶ μιὰ ἐκεῖ. Κόβουμαι χάρω, καὶ αὐτὸ δίνει μιὰ, καὶ ἀνεβαίνει στὴν ποδιά μου. Ἀνοίγω τὸ χέρι μου, καὶ αὐτὸ μὲ τὴν πλατιά του μύτη τσιμπᾷ ἓνα ἓνα σπειράκι τὸ σουσάμι. Κάποτε μοῦ τσιμπᾷ καὶ τὸ χέρι, μὰ δὲν πονεῖ πολὺ.

Κάποτε κατεβαίνει ἀπὸ τὰ κεραμίδια κα-
νένα σπουργιτάκι.

«Τσίου, τσίου!» λέει σὰν παραπονεμένο.

— «Ἐλα φάγε καὶ σύ» τοῦ λέω, καὶ ἀ-
μέσως πηδᾷ κι αὐτὸ στὴν ποδιά μου κι ἀρπά-
ζει τὸ σουσάμι. Τὸ παπί φοβᾶται καὶ κατε-
βαίνει. Κάποτε πατᾷ τὸ τόπι μου καὶ κα-
τρακυλᾷ ἀνάσκελα.

«Πάα, πά, πά, πά!» φωνάζει τότε ἡ
πάπια σὰ νὰ τοῦ λέη: «Εἶσαι ἀπρόσεχτο
καὶ δειλό».

Τῇ Δαφνούλα μας τὴν ἀγαποῦν ὅλα τὰ
παπάκια καὶ θέλουν νὰ τρῶνε ἀπὸ τὰ χέ-
ρια της.

Δυὸ παπιά, ἅμα μεγαλώσουν, θὰ τὰ δώ-
σωμε στὸ φίλο μας τὸν Ἀλέκο, γιατί ἡ
μητέρα του δὲν ἔχει πάπιες.

16. Τί λέει ἡ θειάλασσα γιὰ τὰ παιδιὰ
τοῦ ἀγκυροῦν τὰ ζῶα.

ποῦν τὰ ζῶα, γιατί με αὐτὸ δείχνουν τὴν
καλὴ τους καρδιά» εἶπε ἡ δασκάλισσα. «Ἄ-
κουστε πόσο ἀγαπᾶ τὰ ζῶα κι ἓνα ἄλλο
παιδάκι σὰν καὶ σᾶς».

Ποτέ δὲ θὰ πειράξω
τὰ ζῶα τὰ καημένα·
μὴν τάχα σὰν ἐμένα,
καὶ κείνα δὲν πονοῦν;
Θὰ τὰ χαϊδεύω πάντα,
προστάτης τους θὰ γίνω·
ποτέ δὲ θὰ τ' ἀφήνω
στοὺς δρόμους νὰ πεινοῦν.

Ἄκόμα κι ὅταν βλέπω
πὼς τὰ παιδεύουν ἄλλοι,
ἐγὼ θὰ τρέχω πάλι
μὲ θάρρος σταθερό·
θὰ προσπαθῶ μὲ χάρδια
τὸν πόνο τους νὰ γιάνω
κι ὅτι μπορῶ θὰ κάνω
νὰ τὰ παρηγορῶ.

17. Τί λέει καὶ ὁ Ἄλέκος
γιὰ τὴν κοτούλα του.

1

«Νὰ πῶ κι ἐγὼ γιὰ τὴν κοτούλα μας!»
ρώτησε τὴ δασκάλισσα ὁ Ἄλέκος.

— «Μέ πολλή χαρά μας θά σέ ἀκούσωμε» εἶπε ἡ δασκάλισσα.

Ὁ Ἀλέκος ἄρχισε τότε :

«Ἐμεῖς ἔχομε μιὰ κότα κοντούλα καὶ παχουλή.

Τὸν Ἰούλιο ποὺ μᾶς πέρασε, ἡ μητέρα ἔβαλε σ' ἓνα κοφίνι ἄχαρα, καὶ ἀπάνω στ' ἄχαρα ὀχτὼ μεγάλα αὐγά, ποὺ τὰ εἶχε γεννήσει ἡ κότα μας.

Ἡ κότα ἀνέβηκε μὲ προσοχή, κάθισε μαλακὰ μαλακὰ καὶ σκέπασε μὲ τὸ σῶμα της καὶ μὲ τὶς φτεροῦγες της τ' αὐγά.

2

Κάθε μέρα τῆς πηγαινα φαγὶ καὶ νερό. Ἡ κότα κατέβαινε, ἔτρωγε λίγο βιαστικὰ βιαστικὰ, ἔπινε καὶ λίγο νερό, καὶ πάλι ἀνέβαινε καὶ καθόταν ἀπάνω στ' αὐγά.

3

Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς ἐβδομάδες, ἀπὸ κάθε αὐγὸ βγῆκε κι ἓνα χαριτωμένο πουλάκι.

Χαρὰ ποὺ εἶχε ἡ κλώσα μας !

Τώρα μεγάλωσαν ὅλα κι ἔγιναν ἔξι κοτοῦλες καὶ δυὸ κοκόροι.

4

Τώρα θά σᾶς πῶ καὶ τὸ τραγουδάκι ποὺ λέω γιὰ τὴν κοτούλα μου :

Κότα μου, κοτούλα μου,
πού με τὸ κακάρισμά σου
κράζεις κι ἔρχονται σιμά σου
τὰ κοιτοπουλάκια σου,
τὰ μικρὰ παιδάκια σου —
κότα μου, κοτούλα μου !

Κότα μου, κοτούλα μου,
πού ἅμα πρῶτὸ ξυπνήσης,
τρέχεις πρῶτα νὰ γεννήσης
στὸ κοτέτσι σου τ' αὐγὸ,
νὰ τὸ φάῃ ἡ μαμά κι ἐγώ —
κότα μου, κοτούλα μου !

Κότα μου, κοτούλα μου,
πού μονάχη δὲ φοβᾶσαι
καὶ νωρὶς νωρὶς κοιμᾶσαι,
τ' αὐγουλάκια σου παστρεύω,
σ' ἀγαπῶ καὶ σὲ λατρεύω —
κότα μου, κοτούλα μου !

5

— « Ἐγὼ ξέρω ἓνα παραμῦθι γιὰ μιὰ κότα,
ἓναν κόκορα καὶ μιὰ χῆνα, πού τοὺς πῆρε
ἡ κυρὰ Μαιιώ, ἡ ἀλεπού, νὰ πᾶνε ν' ἀγιά-
σουν τὴν ψυχὴ τους » εἶπε ἡ Ροδόπη, ἡ
ξαδέρφη τῆς Δαφνούλας.

— « Αὐριο νὰ μᾶς τὸ πῆς » εἶπε ἡ δα-
σκάλισσα.

**18. Γιατί ήθελε ή κυρά Μαριώ, ή άλεπού,
νά γίνη καλόγρια.**

1

Τήν άλλη μέρα είπε ή Ροδόπη τὸ παρα-
μυθάκι της :

Μιά φορά κι έναν καιρό ή κυρά Μαριώ,
ή άλεπού, έτυχε σέ μεγάλη στενοχώρια.

Μήνες είχε νά γλυκάνη τὸ δόντι της μέ
καμιὰ κοτούλα ή μέ κανένα τρυφερό κοτο-
πουλακι. Ἀπὸ τήν κακοπέραση είχε καταν-
τήσει πεσοὶ καὶ κόκαλο.

«Τί καλά, πού εἶμαι τώρα έτσι» είπε
μιὰ μέρα μέ χαρά. «Ποιὸς δέ θά μέ πι-
στέψη, πὼς αποφάσισα νά γίνω καλόγρια ;»

Αὐτὸ είπε κι αὐτὸ διαλάλησε στὸν κόσμο.

2

Ὅσοι είχαν μυαλὸ κούνησαν τὸ κεφάλι
τους καὶ είπαν : «Ἄλεπού καὶ καλόγρια εἶ-
ναι δυὸ πράματα πού δέν ταιριάζουν».

Μιά μέρα ή κυρά Μαριώ, στὰ ὀλόμαυρα
ντυμένη καὶ μέ τὸ κομπολόγι στὸ χέρι,
ξεκίνησε νά πάη σέ μακρινὸ βουνό, νά χτίση
μοναστήρι καὶ νά καλογερέψη.

3

• Στὸ δρόμο ἀπάντησε μιὰ παχουλὴ καὶ
κοντουλὴ κότα. Σάν τήν είδε ή κότα τήν
κυρά Μαριώ, έτσι στὰ μαῦρα ντυμένη, ρώ-

τησε: «Σέ καλόσου, κυρά Μαριώ, τί τρέχει;»

— «Δὲν ἔχουσες, εὐλογημένη μου;»
τῆς λέει, κυρά Μαριώ: «πάω νὰ γίνω κα-
λόγρια. Τί καταλαβαίνει κανεὶς νὰ ζῆ
μέσα στὸν ψευτόκοσμο;»

— «Μοῦ κάνεις τὴ χάρη νὰ μὲ πάρης
καὶ μένα, κυρά Μαριώ;» τὴν παρακαλεῖ ἡ
κότα.

— «Μπά! τόσο μικρὴ καὶ θέλεις ν'ἀρνηθῆς
τὸν κόσμο;» εἶπε ἡ πονηρὴ κυρά Μαριώ.

— «Τί νὰ κάνω, κυρά Μαριώ μου;» εἶπε ἡ
κότα. «Πῆρα ἄντρα ἀκαμάτη καὶ καυχη-
σιάρη. Κάθε μέρα ἄλλο δὲν κάνει παρὰ νὰ
δείχνη τὰ κάλλη του καὶ νὰ μαλλιοτραβιέ-
ται μὲ τοὺς ἄλλους προκομμένους κοκόρους.
Πότε μοῦ ἔρχεται μὲ μαδημένα τὰ φτερά
του, πότε μὲ καταματωμένο τὸ κεφάλι. Νὰ
πῆς πὼς βάζει γνώση; Κάθε ἄλλο, κυρά
Μαριώ μου, κάθε ἄλλο! Τί νὰ κάμω κι ἐγώ;
Ἐκαμα τάμα νὰ γίνω καλόγρια».

— «Καὶ μὲ ὅλο σου τὸ δίκιο, μικρούλα
μου» εἶπε ἡ κυρά Μαριώ. «Σέ παίρνω· εἶ-
ναι περίσταση νὰ κάμω κι ἐγὼ κάτι καλο
στὸν κόσμο».

4

Πᾶνε, πᾶνε· βρῖσκουν ἕναν κόκορα.

«Κικιρίκου, κικιρί! Καὶ γιὰ ποῦ, ὦρα
καλή;»

— «Πᾶμε νὰ γίνουμε καλόγριες» εἶπε πρόθυμα ἡ κότα.

— «Μπᾶ, μὲ παίρνετε καὶ μένα;» λέει ὁ κόκορας. «Σεῖς καλόγριες κι ἐγὼ ἡγούμενος;»

— «Τὸ ἀποφάσισεσ, σοβαρά, ἀγαπημένο μου παιδί, νὰ γίνης καλόγερος; Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο;» ρώτησε ἡ κυρὰ Μαριώ σέροντας τὴ φωνή της.

— «Ἐτσι νάχω τὴν εὐχή σου, καλὰ καλὰ δὲν ξέρω· μὰ γιὰ φαντάσου, ἐπὶ κεῖ που ἴμαστε μαλωμένοι στὰ μαχαίρια, νὰ ζήσωμε πιά σὰν ἀδέρφια!» εἶπε ὁ κόκορας.

— «Τὸ πέτυχεσ, παιδί μου, τὸ πέτυχεσ» εἶπε ἡ κυρὰ Μαριώ. «Ἐλα, σέ παίνομε. Ἄχ, μακάρι καὶ ἄλλοι νὰ εἶχαν τὸ μυαλό σου».

5

Πᾶνε παραπέρα, βρίσκουν μιὰ χήνα.

«Τί παράξενο πράμα» εἶπε μέσα της ἡ χήνα. «Ἡ κυρὰ Μαριώ μὲ κόκορα καὶ κότα μαζί, σὰ νὰ ἦταν ἀδέρφια ἀγαπημένα. Εἶμαι περίεργη νὰ μάθω τί τρέχει.»

• «Γκααά, γκααά! γιὰ ποῦ ὦρα καλή;»

• — «Καλὰ λένε, ὁ Θεὸς νὰ σέ φυλάη ἀπὸ κουταμάρα χήνας» εἶπε γιὰ νὰ τὴν προσβάλλῃ ὁ κόκορας. «Γιὰ νὰ πηγαίνωμε μαζί, δὲν καταλαβαίνεις, ἀνόητη, πὼς πᾶμε ν' ἀ-

γιάσωμε τὴν ψυχὴ μας ; Ἡ ἰδέα ἦταν τῆς κυρὰ Μαριῶς, νάχωμε τὴν εὐχὴ της, μὰ δὲν τὴν κράτησε γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. Τῆς εἶπαμε πὼς θέλομε νὰ πᾶμε κι ἐμεῖς, καὶ μᾶς πῆρε μαζί της».

— « Ἄχ, νὰ ἤθελε ἡ εὐλογημένη νὰ μὲ πάρη καὶ μένα ! » εἶπε ἡ χῆνα χωρὶς νὰ προσέξῃ στὰ « κειραχτικὰ λόγια τοῦ κόκορα.

— « Ἄγγελος εἶσαι, μάτια μου » τῆς κάνει ἡ ἀλεπούδ ξεροκαταπίνοντας. « Καὶ γίνεται νὰ σοῦ παῦμε πὼς δὲ σὲ παίρνομε ; Τὸ ἄσπρ σου *ὃ χρῶμα θὰ μᾶς θυμίζῃ πὼς ἔτσι ἄσπρες πρέπει νὰ γίνουν καὶ οἱ ψυχές μας ».

Ἡ χῆνα ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ γέρι τῆς κυρὰ Μαριῶς, καὶ τράβηξαν τὸ δρόμο, οἱ τέσσερες πιά τώρα.

6

Σέ λίγο ἀντίκρισαν μιάν ἀπόμερη σπηλιά.

« Ἐδῶ μέσα, παιδιά μου » εἶπε ἡ κυρά Μαριώ, « εἶναι ὁ τάφος μιᾶς κυρά Μαριῶς, πού ἄγιασε κι αὐτή. Ἐδῶ θά μείνωμε. Μά νά μπῆτε ἕνας ἕνας μέ τή σειρά, νά σᾶς ξομολογήσω ».

— « Κάνε μου τή χάρη νά μέ ξομολογήσης πρώτη » εἶπε βιαστικά ἡ κότα.

— « Πᾶμε, μικρούλα μου » εἶπε ἡ κυρά Μαριώ. Καί μπῆκαν στή σπηλιά.

Σέ λίγο ἀκούστηκε νά φωνάζη ἡ κυρά Μαριώ :

« Ἡ σειρά σου, παιδί μου κόκορα ! »

— « Ἄμ ἡ κότα ; » ρωτᾷ μέ ἀπορία ὁ κόκορας.

— « Εἶναι στό διπλανό κελί καί κάνει μετάνοιες, νά λυθοῦν τὰ κρίματά της. Ἐμπρός, παιδί μου, μὴ χάνεις καιρό » εἶπε ἡ κυρά Μαριώ.

7

• Ὁ κόκορας τίναξε ψηλά τὸ λαιμό του καί τὴν οὐρά του, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ σπιρούνια του, ἀργοπάτησε λίγο καμαρωμένος καί τεντωμένος, καί σκύβοντας τὸ κούφιο κεφάλι του καί χαμηλώνοντας τὴ σπαθωτὴ οὐρά του μπῆκε μέσα.

Σέ λίγο ἄκουσε ἡ χῆνα σάν πιυγμένο ἀγκομαχητό, καί λίγο ὑστερώτερα τῆ γλυκομίλητη φωνή τῆς κυρά Μαριῶς :

« Ἡ σειρά σου, ἄσπρη κάτασπρη χῆνα μου ».

8

— « Μοῦ φαίνεται πῶς ἡ κυρά Μαριῶ εἶναι ἀχόρταγη λάμια. Οἱ σύντροφοί μου τώρα πιά θά συχωρέθηκαν μέσα στήν κοιλιά της. Καιρός νά συχωρεθῆ καί τοῦ λόγου της » εἶπε μέσα της ἡ χῆνα· κι ἔπειτα δυνατά :

— « Κάποιο κοπάδι χῆνες περνᾶ, κυρά Μαριῶ· νά τίς φωνάξω νά ξεμολογηθοῦν καί αὐτές! »

— « Θά σέ ἀκούσουν, κόρη μου ; » ρώτησε πιά γλυκά ἡ κυρά Μαριῶ.

— « Ὅσο γι' αὐτό, μὴ σέ μέλει » εἶπε ἡ χῆνα, κι ἔτρεξε σ' ἕναν κυνηγὸ πού περνοῦσε ἀπὸ κεῖ ἐκείνη τῆ στιγμῆ.

« Τὸ καὶ τὸ πάθαμε μὲ τὴν κυρά Μαριῶ » εἶπε στὸν κυνηγὸ ἡ χῆνα. « Ἐλα μαζί μου ἐκεῖ στὴ σπηλιά καὶ... σέ θέλω...! »

9

« Γκααά, γκααά ! κυρά Μαριῶ, κυρά Μαριῶ ! » φώναξε ἡ χῆνα.

— « Τί τρέχει, κόρη μου. νά σέ χαρῶ ; »

— « Εἴμαστε καμιὰ εἰκοσαριά χῆνες, καὶ θέλουν νά μποῦν ὅλες μεμιάς. Κάμε τὸν κόπο

σέ παρακαλῶ, νὰ βγῆς ἔξω νὰ μᾶς βάλῃς
στή σειρά».

— "Ὁχ! σέ τί κόπο μὲ βάζεις, κόρη
μου» εἶπε ἡ κυρὰ Μαριώ, καὶ πρόβαλε τὴ
μούρη της τὴν παμπόνηρη.

Ἐνα «μπάμ!» ἀκούστηκε, καὶ πᾶρ' τὴν
κάτω τὴν κυρὰ Μαριώ.

**19. Γιατί μαλώνουν ὁ Βορῆας καὶ
ὁ Νοτιῆς.**

1

Πέρασε λίγος καιρὸς, καὶ ἦρθε ὁ χειμῶνας.
Ὁ πατέρας τοῦ Γιώργου καὶ τῆς Δα-
φνούλας εἶχε πιά σπαρμένα τὰ χωράφια του.
Κάθε βράδυ τώρα κάθονται ὅλοι εὐχαρι-
στημένοι κοντὰ στὸ τζάκι, ὅπου καίνε με-
γάλα κούτσουρα ἀπὸ πεῦκα καὶ ἔλατα.

Ὁ παππούς ψήνει κάστανα καὶ τὰ μαιράζει σὲ ὄλους. Ἡ κυρούλα μοιράζει τὰ καρύδια μὲ τὸ μέλι.

Ὁ παππούς ρουφᾷ τὸ κρυσάκι του καὶ λέει : « Δόξα νάχη ὁ Θεός, γεμάτο εἶναι τὸ σπίτι μας, γεμάτο σὰν τὸ ρόδι ».

Ἡ κυρούλα, ἡ μητέρα καὶ ἡ ψυχόκορη μὲ τὶς ρόκες τους γνέθουν μαλλιά ἀπὸ τὰ πρόβατά τους.

« Δὲ θὰ μᾶς πῆς, κυρούλα, κανένα παραμῦθι ; » λέει ὁ Γεώργιος.

Ἡ κυρούλα τότε ἀρχίζει :

2

Μιὰ φορὰ κι ἕναν καιρὸ ὁ Βοριάς καὶ ὁ Νοτιάς ἦταν φίλοι.

« Δὲν ἔρχεσαι στὸ παλάτι μου νὰ σὲ φιλέψω ; » εἶπε μιὰ μέρα ὁ Νοτιάς στὸ Βοριά.

— « Μετὰ χαρᾶς νάρθω » εἶπε ὁ Βοριάς καὶ πέταξαν καθάλα ἀπάνω στὰ σύννεφα, καὶ πῆγαν ἔτσι στὸ παλάτι τοῦ Νοτιά.

Ἐκεῖ πού κάθεται ὁ Νοτιάς κάνει τόση ζέστη πού ψήνει ὁ ἥλιος τὸ ψωμί.

Τι παλάτι ἔχει ὁ Νοτιάς : Χτισμένο μὲ μάρμαρο ; κρυσταλλένιο ; Τίποτα ἀπ' αὐτά.

Ἐνα μεγάλο ἀλώνι μὲ πυκνὴ πρασινάδα γεμάτη λουλούδια, καὶ γύρω γύρω μεγάλες φοινικίες. Εἶναι κι ἄλλα δέντρα φανταχτερὰ

ἐκεῖ ἀνάμεσα, εἶναι καὶ λουλούδια κίτρινα, κόκκινα, γαλάζια, εἶναι καὶ παράξενα πουλιά, πὺ κεληθοῦν καὶ ὄλο κεληθοῦν.

Ἐκεῖ ἔστρωσαν τραπέζι οἱ σκλάβοι τοῦ Νοτιᾶ, καὶ τὸ γέμισαν ὄλο μεγάλα καὶ παράξενα ζουμερὰ φρούτα.

Ἀνασαίνει ὁ Βοριάς, καὶ ἡ κρύα του πνιχὴ πάγωσε τὰ φρούτα καὶ τὰ ἔκαμε πολὺ νόστιμα. Ὡστόσο δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένος ὁ Βοριάς, καὶ εἶπε : «Νὰ ἔρθης στὸ δικό μου παλάτι, νὰ δῆς περιποίηση μιὰ φορά!»

Ὁ Νοτιᾶς πειράχτηκε, μὰ δὲν εἶπε τίποτα.

3

Κάποτε πῆγε καὶ ὁ Νοτιᾶς στὸ παλάτι τοῦ Βοριᾶ. Μέσα κι ἔξω σκάλες, σάλες, κάμαρες, ὄλα ἦταν ἀπὸ καθαρὸ κρύσταλλο. Φουσκωτὲς ἄσπρες γοῦνες εἶναι στρωμένες χάμω, στὰ καθίσματα καὶ στοὺς καναπέδες.

Τὸ τραπέζι τοῦ Βοριᾶ εἶναι γεμάτο κρέατα καὶ κρασιὰ πὺ μεθοῦν.

Νεραίδες στὰ κάτασπρα ντυμένες φέρνουν τὰ φαγητὰ καὶ κερνοῦν τὸ κρασιὸ στὰ κρυσταλλένια ποτήρια.

Ἐφοῦ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν, λέει ὁ Βοριάς περήφανα : «Εἶδες στὸν κόσμον πὺ γυρίζεις ἄλλο παλάτι σὰν τὸ δικό μου ;»

— «Δέν εἶναι ἄσχημο, μὰ νὰ τί ἀξίζει!» εἶπε ὁ Νοτιάς καὶ ἄρχισε νὰ φυσᾷ ἄγρια μὲ τὸ στόμα του πού πετοῦσε φωτιά καὶ λαύρα. Μιὰ δίνει μὲ τὸ καυτερό του φύσημα στὴ σκεπὴ καὶ τὴν τινάζει θρύψαλα στὸν ἀέρα· ἄλλη στὸν ἕναν τοῖχο, καὶ τὸν σωριάζει κάτω μονομιᾶς.

«Βοήθεια!» φωνάζει ὁ Βοριάς. Μαζεύονται στὴ στιγμή τ' ἄγρια κατάμαυρα σύννεφα, καὶ κυνηγοῦν τὸ Νοτιά καὶ τὸν χτυποῦν μὲ χαλαζόβολα.

4

Ἦσον ὦρα ἔκαμε ὁ Νοτιάς νὰ χαλάσῃ τὸ παλάτι τοῦ Βοριᾶ, ἄλλη τόση ὦρα χρειάστηκε ὁ Βοριάς γιὰ νὰ τὸ ξαναχτίσῃ.

Ἐπὶ τότε ὅμως εἶναι μαλωμένοι ὁ Βοριάς καὶ ὁ Νοτιάς. Τὸ χειμῶν ὁ Βοριάς χτίζει κρυσταλλένια παλάτια, καὶ τὸ καλοκαίρι ὁ Νοτιάς τοῦ τὰ γκρεμίζει.

20. Ἐπὶ τί γίνεται τὸ ἄσπρο χιόνι.

«Ἐπὶ τί γίνεται, παππού, τὸ χιόνι;» ρωτᾷ καμιά φορὰ ὁ Γεώργιος.

• Καὶ ὁ παππούς χορεύοντας στὰ γόνατα τὸ Γεώργιο λέει:

Όταν τρέχουν τ' ἀγγελοῦδια
μέ παιγνίδια καὶ τραγοῦδια
μέσ στά νέφη τὰ βαιριά.
ἀπ' τὰ σύνορά τους βγαίνουν
καὶ ξεγνοῦνε καὶ πηγαίνουν
ὡς τῆ χώρα τοῦ Βοριᾶ.

Καὶ θυμώνει καὶ μουγκρίζει
ὁ Βοριάς, πού τ' ἀντικρίζει
νά πετοῦν γοργὰ γοργὰ·
κι ὅταν ἔρχονται σιμά του,
παίρνει μιὰ τὸ φύσημά του
κι ἄγριος τὰ κυνηγᾶ.

Φεύγουν νά σωθοῦν καὶ τρέχουν,
μὰ ἀπ' τὸ φόβο δὲν προσέχουν
πῶς πετοῦν καὶ πῶς πηδοῦν·
κι ἐνῶ βιάζονται νά φύγουν,
τὰ φτερά χτυποῦν καὶ σμίγουν,
καὶ τὰ πούπουλα μαδοῦν.

Καὶ τὸν οὐρανὸ γεμίζουν,
καὶ τὰ πούπουλα ἀνεμίζουν
ὅπου ἀγέρας τὰ πλανᾶ·
κι εἶναι κι εἶναι τ' ἄσπρο χιόνι
πού σκεπάζει σὰ σεντόνι
δρόμους, κάμπους καὶ βουνά.

21. Τί έπιαθε ό Γιωργος ποϋ δέν ήθελε
νά πηγ στο σχολείο.

1

Μιά μέρα ή Δαφνούλα πήγε μόνη της στο
σχολείο.

«Ποϋ είναι ό Γιωργος;» ρώτησε ή δασκά-
λισσα. Έκρουσε ή Δαφνούλα τϋ πρόσω-
πό της με τὰ δύο της χεράκια, και άρχισε
νά κλαίη.

«Τί τρέχει, παιδί μου: μήν άρρώστησε
τϋ αδερφάκι σου;» ρώτησε παλι η δασκά-
λισσα. Καμιά άπόκριση.

2

Τή στιγμή αϋτή άνοιγει ή πόρτα, και
μπαινει μέσα ό Γιωργος.

«Γιατί δέν ήρθες μαζί με τήν αδερφούλα
σου, Γιωργο;» ρωτᾶ ή δασκάλισσα.

Ό Γιωργος δέ μιλούσε.

Η δασκάλισσα τότε τόν ξαναρωτᾶ: «Θέ-
λεις νά μᾶς πῆ ή Δαφνούλα γιατί άργησες;»

— «Όχι» λέει ό Γιωργος. «Θᾶ πῶ τήν
αλήθεια μόνος μου. Σήμερα, κι εγώ δέν
ξέρω γιατί, ξύπνησα με κακή όρεξη.

»Όταν μεϋ φώναξε ή μητέρα νά σηκωθῶ
και νά έτοιμαστῶ για τϋ σχολείο, τῆς είπα
κακιωμένος: «Δέν πάω σήμερα στο σχολ-
είο!»

— «Θαρρῶ πὼς ἀστειεύεσαι, παιδί μου» εἶπε ἡ μητέρα.

— «Δὲν ἀστειεύομαι καθόλου» εἶπα ἐγώ.

— «Ἄν δὲ τὸ λὲς ἀστεία, πρέπει νὰ μάθης πὼς δὲν εἶναι στὸ χέρι σου νὰ μὴν πᾶς στὸ σχολεῖο» εἶπε ἡ μητέρα.

— «Εἶναι καὶ παραεῖναι!» εἶπα ἔτσι πρό-
στυχα ἐγώ.

» Μ' ἀρπάζει τότε ἡ μητέρα καὶ πάει νὰ
μέ νίψῃ. Ἔρχεται κι ἡ Δαφνούλα, νὰ μοῦ
πῆ νὰ καθίσω φρόνιμα· τὴν ἀρπάζω κι ἐγώ
ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὴν τραβῶ τόσο, πού
πόνεσε πολύ. Ἡ Δαφνούλα ἔφυγε τότε χω-
ρίς νὰ πῆ τίποτα.

» Ὅχ, ὄχ! τί τράβηξα ὕστερα! Ἡ μη-
τέρα μέ περιποιήθηκε, ὅπως μοῦ ἄξιζε. Νὰ
πῶ πὼς δὲν πόνεσα; Θὰ πῶ ψέματα. Ἡ
ἀλήθεια εἶναι πὼς τὸ κατάλαβα τὸ λάθος
μου, καὶ δὲν ἔκλαψα καθόλου».

— «Πολὺ μέ λύπησες μέ τὸν ἄσχημο τρό-
πο σου· εἶπες ὅμως τὴν ἀλήθεια, καὶ μ' αὐ-
τό, δὲ σοῦ τὸ κρύβω, μ' εὐχαρίστησες πο-
λύ» εἶπε ἡ δασκάλισσα.

Ὅλα τὰ παιδιά χάρηκαν τότε, καὶ πε-
ρισσότερο ἀπ' ὅλα ἡ Δαφνούλα.

22. Πῶς παίζουν ἡ Δαφνούλα καὶ
ὁ Γιώργος.

1

Τὰ βράδυα τοῦ χειμῶνα ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιώργος κάθονται κάποτε κοντὰ στὸν παπποῦ καὶ παίζουν.

Ὁ παπποῦς τοὺς ἔχει δώσει ἀπὸ ἓνα κομμάτι κερι.

Μὲ τὰ χεράκια τους τὸ μαλάζουν καὶ τὸ πλάθουν.

Ὁ Γιώργος φτιάνει ἓνα καραβάκι καὶ τοῦ βάζει κατάρτι καὶ ἄγκυρα δεμένη μὲ ἄλυσίδα. Ἐπειτα φτιάνει στρογγυλὰ πορτοκάλια, λεμόνια, μήλα, ἀχλάδια, κιδώνια καὶ τὸ φορτώνει.

Ἦστερα κάνει πῶς ταξιδεύει τάχα τὸ καράβι καὶ τοῦ τραγουδεῖ :

Καράβι καραβάκι,
ποῦ πᾶς γιαλὸ γιαλό,
μὲ γαλανὴ σημαία
καὶ μὲ χρυσὸ σταυρό;

— «Πάω νὰ φέρω» λέει τάχα τὸ καράβι,
«σιτάρι, ρύζι, καφέ, σίδερα».

2

Ἡ Δαφνούλα φτιάνει ἀπὸ τὸ κερὶ κοῦ-

γίες. Τίς βρίζει γύρω, και τότε κανει πως
εχει τάχα τὰ βαφτίσια τῆς μεγάλης τῆς
κούκλας, τῆς Τριανταφυλλιᾶς, και τότε κά-
νει τραπέζι, γιατι ἔβγαλε τὸ πρῶτο τῆς
δοντάκι.

Ἄλλοτε πάλι μαλώνει τίς κοῦκλες τῆς.

«Ἐσὺ κακιά, μοῦ λερώθηκες· σ' ἀρέσει
νὰ κυλιέσαι στὴ σκόνῃ και νὰ παίζης μὲ
τίς λάσπες. Ἄ, δὲ μ' ἀρέσουν ἐμένα τέ-
τοια ἀκάθαρτα παιδιὰ».

«Ἐσὺ Τριανταφυλλιᾶ, ἔφαγες κρυφὰ τὸ
γλυκό. Καὶ μόνο αὐτό ; Ἐφαγες πολὺ, και
αὔριο θάχης πυρετό. Θὰ φωνάξω τὸ γιατρό.
και νὰ δῆς πικρὰ γιατρικά πὺ θὰ πιῆς !
Και θὰ μείνης μέρες και μέρες στὸ κρεβάτι!»

— «Νὰ σοῦ πῶ, μαμά, νὰ μὲ συμπαθᾶς !

Μὴν τὸ ἔφαγες ἐσύ, και λές πως τὸ ἔφα-
γα ἐγώ ;» λέει τάχα ἡ Τριανταφυλλιᾶ.

— «Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, φλύαρη, ἔτσι μιλοῦν
τὰ παιδιὰ στὴ μαμά ;» λέει ἡ Δαφνούλα.

3

Ἐστερα παρακαλεῖ τὸ Γιῶργο νὰ πάρῃ
τίς κοῦκλες και νὰ τίς πάῃ ταξίδι μὲ τὸ
καράβι του.

«Πρόθυμος, κυρά μου» λέει ὁ Γιῶργος
«Γιὰ ναῦλο θὰ μοῦ δώσης ἕνα κάστανο»

— «Νὰ σοῦ τὸ δώσω» λέει ἡ Δαφνούλα

«μὰ νὰ τὸ ξέρης, ὁ καπετάνιος δὲν κάνει νὰ εἶναι λιχούδης».

4

Ὁ παππούς καμαρώνει, πὺ εἶναι τὰ ἐγγονάκια του τόσο ἀγαπημένα

Τοὺς ἔχει φτιάσει δυὸ βοδία ζεμένα στὸ ζυγὸ καὶ τραβοῦν τὸ ἀλέτρι πίσω εἶναι ὁ ζευγολάτης, πὺ κρατεῖ τὸ χερούλι του ἀλετριοῦ καὶ τὰ λουριά μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι. καὶ μὲ τὸ δεξιὸ τὸ βουκέντρι.

«Ὅο! Μελίσση, Λαμπίρη, ὁό! πουλάκια μου, νὰ σὰς χαρῶ» φωνάζει ἀπὸ χαρὰ ὁ Γεώργιος.

● — «Σὰν ἔρθη πάλι ἡ γλυκιά μας ἀνοιξη» λέει ὁ παππούς, «θὰ σὰς πῶ γιὰ τὶς τρεῖς ἀγαπημένες πεταλοῦδες».

— «Νὰ μᾶς πῆς τώρα γιὰ τὶς τρεῖς ἀγαπημένες πεταλοῦδες· πολὺ σὲ παρακαλοῦμε, παππού» λένε τὰ δυὸ ἀγαπημένα ἀδερφάκια.

— «Ὅχι» λέει ὁ παππούς· «πρέπει πρῶτα ν' ἀνοίξουν οἱ κρίνοι μας. Τώρα καιρὸς νὰ κοιμηθῆτε».

5

Ἡ Δαφνούλα βάζει τότε τὴν Τριανταφυλλιά της στὸ μικρὸ της κρεβατάκι καὶ τῆς τραγουδεῖ :

Νάνι, νάρθη ή μάνα της
ἀπ' τὸ δαφνοπόταμο
κι ἀπὸ τὸ γλυκὸ νερό,
νὰ τῆς φέρη λούλουδα,
λούλουδα, τριαντάφυλλα
καὶ μοσχογαρούφαλα.

Καὶ ὁ Γιώργος γελᾷ τότε καὶ τραγουδεῖ
κι αὐτός :

Νάνι, νάνι, νάνι της,
ὥσπου νάρθη ή μάνα της,
νὰ τῆς φέρη καὶ κοκά,
κι ἓνα κόσκινο φλουριά,
καὶ τῆς γάτας τὴν οὐρά,
καὶ τοῦ ποντικοῦ τ' αὐτιά.

23. Οἱ τρεῖς πεταλοῦδες.

1

Ἐπιτέλους ἦρθε κι ἡ ἀνοιξη ἡ γλυκιᾶ.
Τὸ λέει ὁ κοῦκος στὰ βουνὰ «κούκου, κού-
κου», κι ἡ πέρδικα στὰ πλάγια, «πίτσιρι,
πίτσιρι, τσίτσι, πίτσιρι, πίτσιρι !»

Ὁ πατέρας εἶχε κλαδέψει ἀπὸ τὸ γει-
μῶνα τ' ἀμπέλια του, καὶ τώρα τὰ σκάβει.
Σπέρνει στὰ χωράφια του ἀραποσίτι, φασό-
λια, ρεβίθια.

Ὁ παππούς ἐτοιμάζει τίς βραγιές στὸν

κῆπο μέ τὸ φυτῶρι του. Θέ φυτέψῃ πατά-
τες, μπαμίες, μελιτζάνες, ντομάτες.

Σέ λιγο :

Ἄνοιξε ἡ τριανταφυλλιά,
ἤρθαν πάλι τὰ πουλιά,
ἤρθαν καὶ τ' ἀγρόνια.

2

Τὴν ὥρα ποὺ πάει νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος,
κάθεται ὁ παππούς στὴν κληματαριά ἀπὸ
κάτω, καὶ λέει στὰ ἐγγονάκια του τὰ πα-
ραμύθια τῆς ἀνοιξῆς :

α

Μιά φορά κι ἓναν καιρὸ ἦταν τρεῖς πετα-
λουῖδες, μιὰ ἄσπρη, μιὰ κόκκινη καὶ μιὰ
κίτρινη, κι ἔπαιζαν στὸν ἥλιο καὶ χόρευαν
ἀπὸ τὸ ἓνα λουλούδι στὸ ἄλλο. Νὰ πῆτε πὼς
κουράζονταν ; καθόλου ! Τόσο τοὺς ἄρεσαν
τὰ παιχνίδια καὶ οἱ χοροί !

Ἐξαφνα ἐπιασε βροχὴ. Τί νὰ κάμουν γιὰ
νὰ μὴ βραχοῦν ; Πέταξαν γρήγορα καὶ γύ-
ρισαν στὸ σπίτι τους. Ἄχ, τί ἔπαθαν ! Ἡ
πόρτα ἦταν κλειστή, καὶ δὲν μπορούσαν νὰ
βροῦν τὸ κλειδί. Πρέπει λοιπὸν νὰ μείνουν
ἐξω γιὰ βρέχωνται ; Καὶ ἡ βροχὴ ὀλοένα
δυναίωσε.

β.

Πέταζαν τότε στὸν κρίνο μὲ τὶς κόκκινες καὶ κίτρινες γραμμές. καὶ τοῦ εἶπαν : «Πολὺ σέ παρακαλοῦμε, ἀνοιξε λιγάκι τὸ λουλουδάκι σου νὰ μποῦμε μέσα νὰ μὴ βρεχόμαστε».

Τὸ λουλούδι ὁμῶς ἀποκρίθηκε : «Ἄν εἶναι νὰ μπῆ ἡ κόκκινη καὶ ἡ κίτρινη, μεγάλη μου ἡ χαρά· τὴν ἄσπρη ὁμῶς δὲν τὴ θέλω.»

Ἡ κόκκινη καὶ ἡ κίτρινη πεταλούδα εἶπαν τότε : «Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἀγάπη σου· ἀφοῦ δὲν τὴ θέλεις ἐσύ τὴν ἄσπρη ἀδερφοῦλα μας, οὔτε μεις δὲ θέλομε νὰ μποῦμε».

γ

Ἡ βροχὴ ὄλο καὶ δυνάμωνε. Ποῦ νὰ βασιτάξουν οἱ πεταλοῦδες ! Πετοῦν καὶ πᾶνε στὸν ἄσπρο κρίνο. «Κρινάκι μου, νὰ σέ χαρῶ» εἶπε ἡ ἄσπρη πεταλούδα, «ἀνοιξε λίγο τὸ ἀνθάκι σου νὰ μποῦμε μέσα. Δέ μᾶς λυπᾶσαι πὺ βρεχόμαστε ;»

Ὁ ἄσπρος κρίνος ἀποκρίθηκε : «Ἐσένα πὺ μου μοιάζεις, σέ δέχομαι, ὄχι ὁμῶς τὴν κόκκινη καὶ τὴν κίτρινη».

Ἡ ἄσπρη πεταλούδα εἶπε : «Εἶμαι τόσο κακὴ, λές, νὰ μπῶ ἐγὼ καὶ ν' ἀφήσω τὶς

ἀδερφοῦλες μου ἔξω νὰ βρέχωνται ! Ἄ-
ὄχι ποτέ !»

Ἔτσι οἱ τρεῖς ἀδερφοῦλες πέταξαν πα-
ραπέρα.

δ

Μονάχα ὁ ἥλιος τὶς λυπήθηκε, πὺ ἀκου-
σε, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα, τὶ
ἀγαπημένες ἀδερφοῦλες ἦταν οἱ τρεῖς πε-
ταλοῦδες.

«Κάνε μου τὴ χάρη» εἶπε ὁ ἥλιος στὸν
ἄνεμο, «νὰ διώξης τὰ σύννεφα, κι ἐγὼ
διώχνω τὴ βροχή. Εἶναι κρῖμα νὰ βασανί-
ζονται τρεῖς ἀδερφοῦλες τόσο ἀγαπημένες».

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ νὰ, στέγνω-
σαν τὰ φτερά τους καὶ ζεστάθηκαν τὰ κορ-
μάκια τους. Τότε ἄρχισαν καὶ οἱ τρεῖς νὰ
παίζουν καὶ νὰ χορεύουν σὰν καὶ πρῶτα.
Ὡς τὸ βράδυ. Ἐπειτα πέταξαν καὶ οἱ τρεῖς
στὸ σπίτι τους, βρῆκαν τὸ κλειδί τους, ἄ-
νοιξαν καὶ μὲ πῆκαν καὶ κοιμήθηκαν.

«Τώρα νὰ πᾶμε κι ἐμεῖς νὰ φᾶμε καὶ νὰ
κοιμηθοῦμε, καὶ αὔριο πάλι ἄλλο παρα-
μῦθι» εἶπε ὁ παππούς.

**24. Τί ἔκαμε ἡ Δαφνούλα σ' ἓνα παιδάκι
ποῦ ἔπεσε γάτω.**

Μιὰ μέρα ἡ Δαφνούλα ἔπαιζε μὲ τὰ
ἄλλα κοριτσοῖα στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου.

Ἄπο τὸ ἀπέναντι σπίτι βγήκε ἓνα παιρ-
ρρι τόσο μικρό, πὺ μόλις περπατοῦσε.
Κάνει τὸ παιδάκι λίγα βήματα, καὶ γελά
καὶ φωνάζει ὄλο χαρά.

Δοκιμάζει νὰ γυρίση, μὰ μπούμ ! πέ-
φτει κάτω. Τὰ γέλια τώρα γίνονται κλά-
ματα.

Τρέχει ἀμέσως ἡ Δαφνούλα, τὸ σηκώνει
καὶ τὸ κρατεῖ ἀπὸ τὸ χεράκι νὰ περπατή-
σουν μαζί.

Ἡ Δαφνούλα δείχνει στὸ παιδάκι τὰ
κορίτσια πὺ παίζουν καὶ τὸ σκυλάκι τῆς
τὸ Φουντοῦχο.

«Ἐέρεις, μικρούλη μου, πὺς φωνάζει τὸ
σκυλάκι ;» ρωτᾷ ἡ Δαφνούλα τὸ παιδάκι.

— «Γάβ ! γάφ !» κάνει ὁ μικρός.

Ἐπειτα ἡ Δαφνούλα πῆρε τὸ παιδάκι
καὶ τὸ πῆγε στὴ μητέρα του.

Ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ εὐχαριστήθηκε
πολύ, ὅταν εἶδε πὺς ἡ Δαφνούλα ἀγαπᾷ
τόσο πολὺ τὰ μικρὰ παιδάκια.

25. Πὺς ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Δαφνούλα

ἔβλεπν ἓνα πουλάκι.

Μιὰ μέρα ἡ Δαφνούλα βρῆκε ἓνα πευ-
μένο πουλάκι. Ἦσαν πεσμένο κάτω στὸ
χῶμα τῆς αὐλῆς.

Τὸ κεφαλάκι του γέρνει πότε ἀπὸ τὸ ἓνα

μέρος και τότε από τὸ ἄλλο δὲν ἔχει τὸ
καημένο δύναμη νὰ τὸ κρατήση.

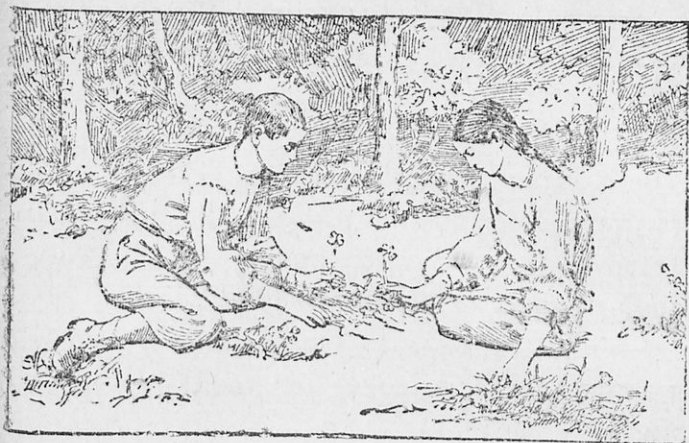
Τὰ ποδαράκια του εἶναι κοκαλιασμένο
καὶ ἀλύγιστα.

Τὸ πούπουλό του ὅμως εἶναι μαλακὸ σὰν
τὸ βελουδο.

«Κρίμα, νὰ πεθάνη τὸ καημένο τὸ που-
λάκι» λέει ἡ Δαφνούλα.

Ὁ Γιῶργος πηγαίνει κοντά, κοιτάζει καὶ
λυπάται κι αὐτός. Σκάβουν τότε σὲ μιὰ
γωνιά τοῦ κήπου καὶ θάβουν τὸ πουλάκι.
Ἀπάνω του μαζεύουν τὸ χῶμα σὰ βουνα-
λάκι. Ἀπάνω σ' αὐτὸ μπήγουν φυλλὰ καὶ
λουλούδια.

«Ἐδῶ κοντά θὰ φυτέψω μιὰ τριαντα-
φυλλία» λέει ἡ Δαφνούλα.

— «Καὶ μενεξέδες καὶ ζουμπούλια καὶ κρί-
νους» εἶπε ὁ Γιώργος.

26. Πῶς πρωτογνωρίστηκαν ἓνα χελιδόνι
κι ἓνα ποντίκι μὲ τὴ νυχτερίδα.

1

Ἐνα βράδυ ὁ παππούς καθόταν μὲ τὸ
Γιώργο καὶ τὴ Δαφνούλα στὸ μπαλκόνι.

«Παππού, ἓνα παράξενο πουλί!» εἶπε ὁ
Γιώργος, καθὼς εἶδε μιὰ νυχτερίδα.

Ὁ παππούς εἶπε: «Αὐτὸ θαρροῦσε κι ἓνα
ποντικάκι, ποὺ κάθεται στὴ ρίζα τῆς καρ-
διάς μας, καὶ τὸ χελιδόνι ποὺ ἔχει τὴ φω-
λιά του στὴ σκεπή μας».

— «Νυχτερίδα, θαρρῶ, δὲν εἶναι, παππού;»
ρώτησε ἡ Δαφνούλα.

— «Ναί» εἶπε ὁ παππούς. «Ἄκουστε πῶς πρωτογνωρίστηκαν ἐδῶ καὶ λίγες μέρες».

2

«Φλίτσιρι φλίτς! φλίτσιρι φλίτς!» εἶπε τὸ χελιδόνι στὸ ποντικάκι. «Γιὰ δὲς ἐκεῖ, γείτονα, ἓνα ἄσχημο ποντίκι! Γιὰ φαντάσου, ποντίκι καὶ νὰ πετᾷ!»

— «Τί λές, καλέ ;» εἶπε τὸ ποντίκι. «Αὐτὸ ποντίκι; Εἶναι πουλί, μὰ πουλί μὲ γουνα-ρικά».

— «Καλὲ γείτονα, συμπάθησέ μὲ νὰ σοῦ πῶ, μὰ δὲν ξέρεις τί λές» εἶπε τὸ χελιδόνι. «Δὲ βλέπεις ἐκεῖ τί μεγάλα αὐτιά πού ἔχει; Τ' αὐτιά τῶν πουλιῶν δὲ φαίνονται, νὰ σὲ χαρῶ!»

— «Τί μ' αὐτό;» εἶπε τὸ ποντίκι. «Γιατὶ φαίνονται τ' αὐτιά του, θὰ πῆ πῶς εἶναι ποντίκι. Τὰ ποντίκια δὲν πετοῦν».

— «Δὲς ὅμως γούνα πού σοῦ ἔχει! Δὲν εἶναι γούνα ποντικιοῦ, σὲ παρακαλῶ;» εἶπε μὲ πεῖσμα τὸ χελιδόνι.

— «Κι ἐσὺ πάλι, γιατί κάνεις πῶς δὲ βλέπεις τίς φτεροῦγες;» εἶπε τὸ ποντίκι.

— «Δὲ βλέπω τίς φτεροῦγες, γιατί κι ἐσὺ δὲ βλέπεις τ' αὐτιά» εἶπε τὸ χελιδόνι.

Λέει τὸ ποντίκι : «Παραδέχομαι πῶς μαιάζει περισσότερο μὲ ποντίκι παρὰ μὲ

πουλί· μὰ ποῦ ἀκούστηκε ποτέ, σέ παρακαλῶ, ποντίκι νὰ πετᾷ ;»

3

Ἡ νυχτερίδα τότε ἔρχεται κοντὰ καὶ ρωτᾷ : «Καλὲ σεῖς, γιὰ μένα μιλάτε τόση ὥρα ;»

— «Μάλιστα· δὲ μᾶς χαρίζεις, παρακαλῶ, τ' ὄνομά σου ;» εἶπε τὸ χελιδόνι.

Καὶ ἡ νυχτερίδα : «Νυχτερίδα μὲ λένε, μὰ γιατί λέτε πὼς εἶμαι πουλί ;»

— «Φλίτσιρι φλίτς· μὲ συμπαθᾷς, ἐγὼ ἔλεγα πὼς εἶσαι ποντίκι» πετιέται πάλι τὸ φλύαρο χελιδόνι.

— «Καὶ μπορῶ νὰ μάθω τί κάνει τὸ ποντίκι ;» ρωτᾷ ἡ νυχτερίδα.

— «Ἐγώ ;» εἶπε τὸ ποντίκι· «ἐγὼ μπορῶ καὶ τρέχω σὰν ἀστραπή».

Καὶ ἡ νυχτερίδα : «Ἐγὼ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ τρέχω διόλου».

— «Περίεργο πρᾶμα» κάνει τὸ ποντίκι. «Αὐτὸ θὰ πῆ, πὼς δὲν εἶσαι ἀπὸ τῆ δική μας τῆ γενιά».

— «Θέλετε νὰ μάθετε τί μπορῶ καὶ κάνω ;» εἶπε ἡ νυχτερίδα. «Πετῶ σὰν τὸ πουλί».

• — «Φλίτσιρι φλίτς !» λέει τὸ χελιδόνι. «Γεννᾷς λοιπὸν αὐγὰ στὴ φωλιά σου ;»

— «Ὅχι· δὲν ἔχω φωλιά, οὔτε αὐγά γεν-
νῶ» ἀποκρίνεται ἡ νυχτερίδα.

— «Τότε θά εἶσαι χωρὶς ἄλλο ἀπὸ καμιὰ
πρόστυχη οἰκογένεια πουλιοῦ» εἶπε κατα-
φρονετικὰ τὸ χελιδόνι.

4

«Μᾶς κάνεις τῆ χάρη, νὰ μᾶς πῆς πῶς
κοιμᾶσαι ;» ρώτησε μὲ εὐγένεια τὸ ποντίκι.

— «Ἐγώ ; Γαντζώνομαι μὲ τὰ νύχια τῶν
ποδιῶν μου ἀπὸ κανένα ξύλο ἢ ἀπὸ κανένα
καλαμι, κρεμιοῦμαι κατακέφαλα καὶ τυλί-
γομαι μὲ τὶς φτεροῦγες μου» εἶπε ἡ νυχτε-
ρίδα.

— «ὦ, ὦ ! φαντάζομαι τί ὕπνο θὰ κά-
νης !» εἶπε τὸ χελιδόνι.

— «Κάτι ἄλλο ἤθελα νὰ μάθω» εἶπε τὸ
ποντίκι· «πῶς κράζεις τὰ παιδιὰ σου καὶ σέ
βρίσκουν ;»

— «Ὅσο γι' αὐτό, δὲ μοῦ χρειάζεται νὰ
τὰ φωνάξω, γιὰτὶ τὰ παιδιὰ μου τὰ ἔχω
πάντα μαζί μου, ἀπὸ τότε ποὺ θὰ γεννη-
θοῦν ὥσπου νὰ μεγαλώσουν» ἀποκρίθηκε ἡ
νυχτερίδα.

Καὶ τὸ ποντίκι : «Τ' αὐτιά σου εἶναι πολλὰ
μεγάλα καὶ τὰ μάτια σου πολὺ μικρά. Ἀπ'
αὐτὸ καταλαβαίνω πῶς μπορείς καλύτερα
ν' ἀκοῦς παρὰ νὰ βλέπης».

Πετιέται πάλι τὸ χελιδόνι : «Πιστεύω νὰ

τὸ παραδέχεσαι κι ἐσύ, πὼς οἱ φτεροῦγες σου δὲν εἶναι σὰν τὶς δικές μου».

— «Καὶ τί μ' αὐτό ;» εἶπε ἡ νυχτερίδα. «Πετῶ περίφημα μὲ τὶς δικές μου· δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ ζηλεύω τὶς φτεροῦγες σου ἢ τὰ πόδια τοῦ ποντικοῦ».

— «Πολὺ καλά, μὰ ἐγὼ δὲν ἀφήνω τὴ φωλιά μου γιὰ νὰ πάω νὰ κρεμιούμαι μὲ τὰ νύχια μου» εἶπε τὸ χελιδόνι.

5

«Κάτι ἄλλο ἤθελα νὰ μάθω· εἶναι τὰ δόντια σου ἀκονισμένα σὰν τὰ δικά μου ;» ρώτησε τὸ ποντίκι, κι ἔδειξε τὰ δοντάκια του. Τ' ἀκονίζει κάθε μέρα, ξέρετε, γιατί ροκανίζει σκληρὰ πράματα.

— «ὦ, ἀκόμη πιὸ μυτερά» εἶπε ἡ νυχτερίδα· κι ἔδειξε κι αὐτὴ τὰ δικά της δόντια.

— «Θὰ φύγω» ἔκαμε τὸ ποντίκι, «γιατὶ φοβοῦμαι μὴ μὲ δαγκάσης».

— «Ὅχι δά !» εἶπε ἡ νυχτερίδα· «ἐγὼ δὲν τοὺς δαγκάνω αὐτοὺς ποὺ δὲ μὲ πειράζουν».

— «Σὲ πιστεύω, μὰ πέρασε ἡ ὥρα· καληνύχτα σας. Κοίτα νὰ δῆς πὼς τρέχω!» εἶπε τὸ ποντίκι, κι ἔτρεξε γοργὰ γοργὰ νὰ κρυφτῆ στὴν τρύπα του.

«Φλίτσιρι φλίτς !» εἶπε καὶ τὸ χελιδόνι.

«Καληνύχτα, κυρά νυχτερίδα, καληνύχτα. Πάω, γιατί με περιμένουν τὰ μικρά μου στὴ φωλιά».

Καὶ ἡ νυχτερίδα : «Καληνύχτα σας ὄνειρα γλυκά· ἐγὼ κοιμοῦμαι τὰ ξημερώματα. Αὐριο σὰς περιμένω τὴν ἴδια ὥρα, νὰ γνωριστοῦμε καλύτερα».

27. Τί ὄνειρο εἶδε ἡ Δαφνούλα γιὰ τὸν ἥλιο.

1

Ἄμα ξυπνοῦσε ἡ Δαφνούλα, τὴν πρώτη καλημέρα της τὴν ἔλεγε στὸν ἥλιο. Ἐπρεγε ἀμέσως, ἀνοίγε τὸ παράθυρο κι ἔλεγε. «ὦ, καλημέρα σου, ἥλιε μου χρυσέ !»

Πολλές φορές ἀνοίγε τὰ δύο παχουλά της χεράκια, λές καὶ πήγαινε νὰ πέση στὴν ἀγκυλιά τῆς μητέρα της, καὶ φώναζε.

«ὦ, νὰ μποροῦσα νὰ σέ φιλήσω !» Καὶ τοῦ ἔστελνε φιλιὰ μὲ τὰ χεράκια της.

2

Ἐνα πρωὶ ξύπνησε, καὶ τρίβοντας τὰ μάτια της εἶπε : «ὦ, τι ἀσχημα στὴν ἀρχή, καὶ τί ὀμορφα στὸ τέλος !»

— «Τί πράμα ; » ρώτησε ὁ Γιώργος.

Καὶ ἡ Δαφνούλα ἄρχισε καὶ τοῦ εἶπε :

«Είδα στὸν ὕπνο μου πὼς ἀνοιξα τὸ παράθυρο νὰ καλημερίσω τὸν ἥλιο, κι ἔξω ἦταν κατασκότεινα.

Τόσο ἦταν τὸ σκοτάδι, πού δὲν μποροῦσα οὔτε τις κάλτσες μου νὰ βρῶ. «Ποῦ εἶναι ὁ ἥλιος μου;» ρωτοῦσα λυπημένη. «Ποῦ εἶναι ὁ ἥλιος ὁ χρυσός μου, μὲ τις λαμπρές ἀκτῖνες του; ρώτησα καὶ σένα, Γιώργο μου, καὶ σὺ μοῦ εἶπες:

«Δὲν ξέρω, νὰ σὲ χαρῶ, ἄφησέ με ἀκόμη λίγο νὰ κοιμηθῶ».

Ἔβαλα τότε τὰ παπούτσια μου καὶ τὸ φόρεμά μου μὲ τὰ γυαλιστερά κουμπιά, καὶ βγῆκα νὰ βρῶ τὸν ἥλιο.

3

Στὴν ἐξώπορτα βρῆκα τὴ βροχή. «Καλημέρα, βροχούλα μου» εἶπα. «μὴν εἶδες τὸν ἥλιο;»

— «Βρρρ, πλίτς, πλάτς!» ἦταν ἡ μόνη ἀπάντηση.

«Ἄ, ἔτσι μοῦ εἶσαι, κυρά Πλίτσι-πλάτσα;» εἶπα καὶ ἀνοιξα τὴν ὀμπρέλα μου.

Λίγο παρακάτω ἀπάντησα τὸν ἀνεμο. «Δὲ μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, ἐσύ πού ἔρχεσαι ἀπὸ τόσο μακριά, δὲν ξέρεις ποῦ εἶναι σήμερα ὁ χρυσός ὁ ἥλιος;»

— «Βββούου, βάο, βάο!» ἔκαμε ὁ ἄνεμος.

— «Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπάντησι· πές μου, σὲ παρακαλῶ» τοῦ εἶπα πάλι.

— «Βββούου, βάο, βάο!» ἐξακολουθοῦσε νὰ βουίζη ὁ ἄνεμος.

— «Ἀπὸ πρόστυχο νὰ περιμένω ἀπάντησι;» εἶπα, καὶ πῆγα παραπέρα.

Ἀπὸ ἀπάνω μου ψηλά κάτι μεγάλα κατὰμαυρα σύννεφα ἔπαιζαν κυνηγητό.

«Καλὰ μου συννεφάκια, τὰ ρώτησα, μὴν εἶδατε τὸν ὄμορφο τὸν ἥλιο: Κάθεστε στὴ γειτονιά του, καὶ θὰ ξέρετε· πολὺ σᾶς παρακαλῶ, πέστε μου ποῦ νὰ τὸν βρῶ; Νὰ μοῦ τὸ πῆτε, καὶ σᾶς χριζῶ τὴν κούκλα μου τὴν Τριανταφυλλιά μὲ τὰ ὀλόξανθα μαλλιά».

— «Δὲν ἔχομε καιρό, δὲν ἔχομε καιρό» μοῦ φώναξαν ἀπὸ ψηλά, καὶ μὲ κοίταξαν τόσο ἄγρια, πὺ ἐτρεξα νὰ χωθῶ στὸ δάσος.

4

Ἦταν ἐκεῖ μιά τριανταφυλλιά μὲ πολλὰ μπουμπούκια.

«Τριανταφυλλίτσα μου, νὰ σὲ χαρῶ, ἐσύ ποῦ εἶται καλὴ σὰν τὸν ἥλιο, δὲ μοῦ λές ποῦ κάθεσαι σήμερα τόσην ὥρα ὁ ἥλιος;»

» — «Θρό! θρό!» κάνει ἡ τριανταφυλλιά. «Ἄχ, διψοῦσα πολὺ, τὰ φύλλα μου ἦσαν κατα-

σκοτισμένα, τὰ μπουμπούκια μου νά μαραθοῦν».

— «Μὰ ὁ ἥλιος;» εἶπα κλαίοντας ἐγώ.

— «ὦ, διψοῦσα τόσο πολύ, ἔλεγε ἡ τριανταφυλλιά, μὰ ἦρθαν οἱ ὄρσοι ρεῖς σταλαματιές, μὲ πότισαν, μοῦ ἔπλυναν τὰ φύλλα μου, δυνάμωσαν τὰ μπουμπούκια μου, κι ἔτσι σηκώθηκαν πάλι τὰ κεφαλάκια μου, κι ἔτσι ση-ὁ ἥλιος, θὰ φιλήσῃ ἕνα ξα τους. Σὰν ἔρθῃ μου, καὶ θ' ἀνοίξουν τὰ φύλλα τους νά σκορπίσουν γύρω τῆ μυρουδιὰ».

— «Ἐέρεις πότε θὰ ἔρθῃ;» ρώτησα πάλι τὴν τριανταφυλλιά. Αὐτὴ ἔλεγε ὅμως ὄλο κι ἔκανε «θρό! θρό!», χωρὶς νά μοῦ δίνῃ ἄλλη ἀπόκριση.

5

Τράβηξα λυπημένη τὸ δρόμο μου. Πόσο σκοτεινὰ ἦσαν ἐκεῖ μέσα στὸ δάσος! Θὰ ἔβαζα τίς φωνές, ἀν δὲν ἀκούα νά κελαδηῖ ἕνα πολὺ ὄμορφο πουλί. «Τί θὰ μοῦ χάρισης, Δαφνοῦλα, μοῦ εἶπε, ἀν φωναῶ ἐγὼ τὸν ἥλιο καὶ βγῆ νά τὸν δῆς;»

εἶ — «ὦ, ἕνα φιλάκι, ἕνα γλυκὸ φιλάκι» . πα· πῆρα στὰ χέρια μου τὸ πουλάκι, καὶ τὸ φίλησα στὴ μυτίτσα.

Πέταξε τότε τὸ πουλάκι κι ἀνέβηκε στὴν

κορυφή τοῦ πιό ψηλότερου δέντρου, καί ἄρχισε νά κελαδῆ. Ὡ, τί ὠραία πού κελαηδοῦσε! Πρῶτα σιγά σιγά, ὕστερα πιό δυνατά, καί στό τέλος τόσο δυνατά, πού ἔλα γύρω τά λουλούδια σήκωσαν ἀπάνω τά κεφαλάκια τους, καί ἔλα τά ζῶα στό δάσος ἔτρεξαν ν' ἀκούσουν τὸ τραγούδι του.

Σέ λίγο ἄρχισα νά χοροπηδῶ κι ἐγώ, γιατί πίσω ἀπό τά σύννεφα πρόβαλε ὀλόλαμπρος ὁ ἥλιος μου. Τά σύννεφα ἔτρεξαν ὅσο μποροῦσαν, νά κρυφτοῦν. Ὁ ἄνεμος κάθισε ἤσυχος σάν ἀρνάκι στά πόδια τοῦ ἡλίου. Ἡ βροχή κρύφτηκε μέσα στή γῆ. Ἀπό τή μιὰ κορυφή τοῦ βουνοῦ ὡς τήν ἄλλη ἀπλώθηκε ἕνα ὠραιότατο οὐράνιο τόξο.

«Καλῶς μου τον, τόν ἥλιο μου, καλῶς τον» φώναζα καί τοῦ ἔστελνα φιλιά, καί τή στιγμή ἐκείνη.. ξύπνησα.

28. Τί ἔκαμαν ἡ Δαφνούλα καί ὁ Γεώργιος, ὅταν ἀρρώστησε ὁ φίλος τους ὁ Ἀλέκος.

1

Ὅταν ἄρχιζε ἡ ἀνοιξη, μιὰ μέρα ὁ Ἀλέκος δέν πῆγε στό σχολεῖο.

Με λύπη τους ἔμαθαν ἡ δασκάλισσα καί ἔλα τά παιδιά, πῶς ὁ Ἀλέκος εἶχε ἀρρω-

στήσει. Ποιὸ πλὺ ἀπ' ἄλλους λυπήθηκαν ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Δαφνούλα.

Τὸ μεσημέρι τὸ εἶπαν τῆς μητέρας τους.

Ἡ μητέρα εἶπε: «Τὸ ἔμαθα, καὶ πῆγα καὶ τὸν εἶδα. Ἔχει ὁ καημένος πυρετό, μὰ πιστεύω πὸς γρήγορα θὰ γίνῃ καλά. Ἄμα φαῖτε, θὰ σᾶς δώσω νὰ τοῦ πᾶτε γάλα καὶ πορτοκάλια».

— «Νὰ κόψωμε καὶ μενεξέδες ἀπὸ τὸ αὐλάκι τοῦ μύλου, νὰ τοῦ πᾶμε ἀπὸ ἓνα μπουκετάκι;» ρώτησε ἡ Δαφνούλα.

— «Ἔκαμες πολὺ καλά, πού τὸ συλλογίστηκες, κόρη μου» εἶπε ἡ μητέρα.

Πόσο χάρηκε ὁ Ἄλέκος σὰν εἶδε πόσο τὸν ἀγαποῦσαν οἱ φίλοι του!

«Ἄχ, τί ὄμορφα πού θὰ εἶναι ἔξω» εἶπε μυρίζοντας τοὺς μενεξέδες ὁ Ἄλέκος.

— «Μὴ λυπᾶσαι» εἶπε ἡ Δαφνούλα. «γρήγορα θὰ γίνῃ καλά, καὶ θὰ τρέχωμε μαζὶ

στά λιβάδια και οί τρεῖς μας, και θά μα-
ζεύωμε μενεξέδες ὄσους θέλωμε».

2

Και ἀληθινά, σέ λίγες ἡμέρες ὁ Ἄλέκος
ἔγινε καλά.

Κόντευε πιά ἡ Λαμπρή. Μαζί με τή Δαφ-
νούλα και τὸ Γιῶργο ἔκοψαν λουλούδια, και
τὰ πῆγαν στήν ἐκκλησία νά στολίσουν τὸν
ἐπιτάφιο. Οἱ μητέρες τους βοηθοῦσαν κι οἱ
δυὸ στό στόλισμα.

Ὁ πατέρας τῆς Δαφνούλας και τοῦ Γιῶρ-
γου προσκάλεσε τὴ μητέρα τοῦ Ἄλέκου
και γιόρτασαν μαζί τὴ Λαμπρή.

Τί ὠραῖα πού ἔψαλαν τὸ «Χριστὸς ἀνέ-
στη» τὰ τρία ἀγαπημένα παιδιά!

**29. Τί ἔπαθαν τρία παιδιά, πού πῆγαν ἔξω
στό δάσος, και ὄχι στό σχολεῖο.**

1

Μιά φορά ἓνα παιδάκι τοῦ σχολείου, ἀντί
νά πάη στό σχολεῖο, πῆγε και γύριζε δλη
τὴν ἡμέρα στό δάσος.

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στό σχολεῖο και κά-
θισε στό θρανίο κατακόκκινο ἀπὸ τὴν ντροπὴ
του.

Ἡ διδασκάλισσα εἶπε: «Παιδιά, προσέξτε νὰ σᾶς πῶ μιὰ ἱστορία.

2

Μιὰ φορὰ τρία παιδιά ἐτοιμάστηκαν νὰ πᾶνε στοὺς σχολεῖο.

Στὸ δρόμο εἶπαν: «Τί νὰ κάμωμε στοὺς σχολεῖο; Δὲν πᾶμε καλύτερα στοὺς δάσους, νὰ παίξωμε μὲ τὰ ζῶα;»

Στὸ δάσος μάζεψαν πρῶτα λουλούδια, καὶ ὕστερα εἶπαν στὰ σκαθάρια νὰ παίξουν μαζί. «Βουούμ, βαούμ, ζούμ!» ἔκαμαν τὰ σκαθάρια γύρω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν παιδιῶν, καὶ ἓνα μίλησε καὶ εἶπε:

«Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ παίξω μαζί σας, γιατί πρέπει νὰ πριονίσω ξύλα».

Ἄλλο σκαθάρι εἶπε: «Μοῦ χάλασε τὸ κελάρι μου, καὶ πρέπει νὰ τὸ ξανασκάψω πάλι».

Ἄλλα πάλι σκαθάρια φώναξαν: «Ἡ καλυβούλα μας χάλασε, καὶ τώρα θὰ φτιάσωμε ἄλλη ἀπὸ χορτάρια».

3

Τὰ παιδιά τράβηξαν καὶ πῆγαν σὲ μιὰ μυρμηγκοφωλιά. Πλῆθος μυρμηγκία ἔβγαιναν καὶ ἔμπαιναν. Κάθε μυρμηγκάκι εἶχε καὶ κάτι νὰ φέρῃ στοὺς σπιτάκι τῆς συντροφιάς.

«Ἄν κανένα μυρμηγκάκι εἶχε βαρὺ φορτίο, φώναζε στ' ἄλλα: «Τρέξετε νὰ μὲ βοηθήσετε!»

—«Κανείς δὲ μᾶς προσέχει ἐδῶ» εἶπαν τὰ παιδιά, καὶ τράβηξαν τὸ δρόμο τους.

Παραπέρα βρῆκαν τὶς μέλισσες ἀπάνω στὰ λουλούδια. Ἦταν τόσο βιαστικές, πού δε γύρισαν νὰ δοῦν τὰ παιδιά. Μάζευαν τὸ μέλι καὶ τὴν κίτρινη σκόνη ἀπὸ τὰ λουλούδια, καὶ γοργὰ γοργὰ πετοῦσαν νὰ γυρίσουν πίσω στὴν κυψέλη τους.

Τὰ παιδιά λυπήθηκαν πολὺ, πού κανένα ζῶο δὲν ἤθελε νὰ παίξῃ μαζί τους. Μὰ ἔξαφνα χάθηκαν πού ἄκουσαν τὴ φωνὴ ἑνὸς σπίνου. Ἐτρέψαν καὶ τοῦ εἶπαν:

«Ἐ! ἐσύ πού κελαηδᾷς, ἐσύ μόνο ἔχεις καιρὸ νὰ παίξῃς μαζί μας!»

Ὁ σπίνος ὁμως εἶπε: «Τσὶν τσὶν! σπὶν σπὶν! Θαρρεῖτε πὺς τραγουδῶ ἀπὸ τεμπελιά; Τραγουδῶ τῆς γυναίκας μας ποῦ συγυρίζει τὸ σπιτάκι μας. Τραγουδῶ γιὰ νὰ διασκεδάζω ἐκείνους πού δουλεύουν. Τώρα θὰ πετάξω μὲ τὴ γυναῖκα μου, νὰ πιάσω κουνούπια γιὰ τὰ παιδιά μου. Ὑστερα θὰ τοὺς τραγουδήσω νὰ κοιμηθοῦν».

«Τσὶν, τσὶν, σπὶν!» ἔκαμε ἄλλη μιὰ φορὰ

ὁ σπίνος, καὶ μεμιᾶς χώθηκε μέσα στοὺς βάτους. Τὰ παιδιά πῆγαν κοντὰ καὶ κοίταζαν, μὰ δὲν εἶδαν τίποτε.

5

«Ἄχ, τί ἄσχημα καμιὰ φορά πού εἶναι στὸ δάσος!» εἶπαν τὰ παιδιά μὲ χασμουρητά.

Ἐξαφνα ἄκουσαν καθαρά: «Ρρρ, ρρρ» νὰ μουρμουρίζη τὸ ρυάκι.

«Ζήτω» φώναξαν μὲ χαρά: «πᾶμε νὰ παίξουμε μὲ τὸ ρυάκι!» Κι ἔτρεξαν νὰ πᾶνε κοντὰ του.

Μὰ τὸ ρυάκι εἶπε! «Ἔ, τεμπέλικα παιδιά! Θαρρεῖτε πὼς δὲν ἔχω δουλειά; Νύχτα καὶ μέρα δουλεύω. Ποτίζω τὰ χωράφια καὶ τὰ λιβάδια, τὰ περιβόλια καὶ τὰ διψασμένα ζῶα. Ἐπειτα ποιὸς θὰ γυρίσῃ τὸ μύλο, ἅμα καθίσω νὰ παίξω μαζί σας. Γρήγορα στὸ σπίτι σας, τεμπέλικα!»

Τὰ παιδιά κατακόκκινα ἀπὸ ντροπή, μὲ σκυμμένα τὰ κεφάλια τράβηξαν νὰ γυρίσουν πίσω στὰ σπίτια τους. Σὲ ὄλο τὸ δάσος, καὶ ὅταν ἀκόμη ἔφτασαν στὸ χωριό, ἄκουαν νὰ τοὺς περιγελαῖ ἀδιάκοπα ὁ κούκος: «κούκου, κούκου, κούκου!»

30. Ἡ κυρούλα λέει στο Γιώργο, πῶς ὁ Ἄι-Γιώργης σκότωσε τὸ δράκοντα.

1

Ἀνάμεσα στὰ δυὸ χωριά εἶναι τὸ ἐκκλη-
σάκι τοῦ Ἄι-Γιώργη.

Ἐκεῖ κάθε χρόνο κάνουν πανηγύρι μὲ χαρὰ
κι ἀδερφωμένοι ὅλοι οἱ χωριανοὶ ἀπὸ τὰ δυὸ
χωριά.

Ἡ κυρούλα ἐκεῖ πῆγε καὶ ἀναψε στὸν
ἅγιο γιὰ τὸ Γιώργο τῆς μιὰ λαμπάδα με-
γάλη σὰν τὸ ἀνάστημά του.

Τὸ ἀπόγευμα ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου
ἦρθαν νὰ ποῦν τοῦ Γιώργου τὰ «χρόνια
πολλά».

Ἡ μητέρα τοῦ Γιώργου φίλεψε τὰ παιδιὰ
γλυκίσματα καμωμένα μὲ τὸ χέρι τῆς.

2

«Κυρούλα, γιατί ὁ Ἄι-Γιώργης εἶναι ζω-
γραφισμένος στὴν εἰκόνα του καὶ σκοτώνει
τὸν πράσινο δράκοντα μὲ τὰ φτερά;» ρώ-
τησε ὁ Γιώργος τὸ βράδυ.

Καὶ νὰ τί εἶπε ἡ κυρούλα:

«Μιὰ φορὰ κι ἕναν καιρό, μιὰ μεγάλη
πολιτεία εἶχε ἕνα μόνο πηγάδι γιὰ νὰ παίρ-
νουν οἱ ἄνθρωποι νερό.

Τὸ πηγάδι αὐτὸ τὸ εἶχε πιάσει ἕνας δρά-

κοντας, και δέν άφηνε τὸ νερό νά τρέξει, άν δέν τοῦ πήγαιναν κάθε μέρα για φαγι του μιá κοπέλα.

Κάποτε έπεσε ὁ κληρος και στην κόρη τή μονάκριβη τοῦ βασιλιá.

Ἡ βασίλισσα είχε πει στο βασιλιá νά μη βάλη κληρο για την κόρη τους. Ὁ βασιλιás ὁμως ειπε: «Τί θα πη αυτό; Τάχα μόνο εσύ έχεις καρδιá και πονεις την κόρη σου, κι ὁ άλλος κόσμος δέν πονει τις δικές του; Αυτό δέ γίνεται! Θα μπη κι ὁ δικός της ὁ κληρος μαζί με τούς άλλους, και θα ευχαριστηθῶ, άν της πέση πολὺ γρήγορα. Ποιός ξέρει άν δέν τύχη τίποτα και γλιτώση πια ὁ τόπος μας».

Ἔτσι, σάν της έπεσε ὁ κληρος, έδεσαν τή βασιλοπούλα σιμά στο πηγáδι, και πήγαν και κλείστηκαν ὅλοι στα σπítια τους με κλάματα και θρήνους.

Ἐκλαιγε και ἡ ὁμορφη βασιλοπούλα, πού θα έχανε τόσο γρήγορα και με τέτοιον τρόπο τή ζωής της.

Κάποτε βλέπει νά έρχεται καθάλα στο άσπρο áλογό του ένας ωραίος νέος με τὸ κοντάρι στο χέρι.

Σιμώνει τὸ παλικάρι και ρωτá τή βασιλοπούλα: «Τί έχεις, κόρη μου, και κλαίς;»

Ἡ βασιλοπούλα, πνιγμένη στο κλάμα,

τοῦ εἶπε ποιὸ θλιβερό τέλος τὴν περίμενε.

« Ἐχε θάρρος καὶ θὰ δῆς » εἶπε τὸ παλικάρι.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀνακάτῳθηκε μὲ τρομερὸ βουητὸ τὸ νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ, καὶ ὁ δράκοντας πετάχτηκε ἔξω μουγκρίζοντας καὶ τρίζοντας τὰ φοβερά του δόντια.

« Ἀχά! » μούγκριζε, « ὡς τώρα εἶχα ἓνα καὶ τώρα δύο ».

— « Φύγε, παλικάρι μου φωνάζει ἡ βασιλοπούλα, « φύγε! »

Μὰ τὸ παλικάρι ἄφοβα σηκώνει τὸ κοντάρι του, χτυπᾷ καὶ ξαναχτυπᾷ τὸ δράκοντα, καὶ τὸν σκοτώνει.

« Πᾶμε στὸ παλάτι τοῦ πατέρα μου, νὰ σοῦ χαρίσῃ ὅτι ζητήσης » λέει ἡ βασιλοπούλα.

— « Εἶμαι ὁ Ἄι-Γιώργης! » λέει τὸ παλικάρι· καὶ ἔγινε ἄφαντο.

— « Μεγάλο τ' ὄνομά σου καὶ ἡ δύναμή σου » εἶπε κάνοντας τὸ σταυρὸ της ἡ βασιλοπούλα, καὶ ἔτρεξε στὸ παλάτι.

— « Χαρὰ πὺ θὰ πῆραν ὁ βασιλιάς καὶ ἡ βασίλισσα! » εἶπε χτυπώντας τὰ χεράκια του ὁ Γιώργος. « Καὶ τὸ νερό; τί ἔγινε τὸ νερό, κυρούλα; »

— « Ἀπὸ τότε τρέχει νύχτα καὶ μέρα χωρὶς νὰ σταματήσῃ. Πολλὰ χρόνια πέρασαν ἀπὸ

τότε, μὰ οἱ ἄνθρωποι δέν λησμονοῦν τὸ καλὸ
ποῦ τοὺς ἔκαμε ὁ 'Αι-Γιώργης» εἶπε ἡ κυ-
ρούλα.

**31. Ποιὸ τραγούδι τραγούδησε ἡ Δαφνούλα
τὴν πρωτομαγιά.**

1

Τὴν πρωτομαγιά ἡ δασκάλισσα πῆρε δλα
τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου καὶ πῆγαν ἔξω στὴν
ἐξοχή.

«Παιδιά, εἶπε, νὰ μαζέψετε λουλούδια, νὰ
κάμωμε ἓνα στεφάνι γιὰ τὸ σχολεῖο μας,
καὶ νὰ κάμετε καὶ τὸ καθένα σας ἀπὸ ἓνα
νιὰ τὸ σπίτι σας. Νὰ προσέξετε νὰ κόψετε
ὄσα μᾶς χρειάζονται. Δὲ μ' ἀρέσει νὰ βλέπω
τὰ παιδιὰ νὰ πατοῦν τὰ λουλούδια, ἢ νὰ τὰ
κόβουν καὶ νὰ τὰ πετοῦν. Νιώθουν καὶ τὰ λου-
λούδια χαρὰ καὶ λύπη· χαίρονται γιὰ κείνους
ποὺ τὰ χαίρονται, καὶ λυποῦνται γιὰ κείνους
ποὺ τὰ περιφρονοῦν ἢ τὰ κόβουν ἀσπλαχνα».

2

Τὰ παιδιὰ ἀνθοστεφανωμένα ἐπαιζαν καὶ
χόρευαν.

Πρώτη ἔσυρε τὸ χορὸ ἡ δασκάλισσα.

«ὦ! τί ωραῖα ἦταν νὰ βλέπη κανεὶς ἐκεῖνον
τὸ χορὸ! Ἡ δασκάλισσα φαινόταν σὰ μάννα
μὲ τόσα πολλὰ παιδάκια.

Ἡ Δαφνούλα τραγουδοῦσε πρώτη τὸ τραγούδι τῆς πρωτομαγιάς, κι ὕστερα σὰν πουλάκια τὸ κελαηδοῦσαν ὄλα μαζί τὰ παιδιά.

3

Λουλούδια ἄς διαλέξωμε
καὶ ρόδα καὶ κρίνα,
κι ἐλάτε νὰ πλέξωμε
στεφάνια μὲ κεῖνα
στὸ Μάη, πὺ σήμερα,
προβάλλει στὴ γῆ.

Τ' ἀηδόνια συμφώνησαν
τῆς γῆς ἀγγελούδια,
καὶ βρῆκαν καὶ τόνισαν
καινούρια τραγούδια
στὸ Μάη, πὺ σήμερα
προβάλλει στὴ γῆ.

Οἱ κῆποι πὺ στόλισαν
τὸ κάθε κλωνάρι,
μειμιᾶς μοσχοδόλησαν
κι ἀνθίσαν, γιὰ χάρη
τοῦ Μάη, πὺ σήμερα
προβάλλει στὴ γῆ.

Ἡ θάλασσα γίνεταί
καθρέπτης, καὶ πάλι

τὸ κῦμα τῆς χύνεται
τραγούδι νὰ ψάλῃ
στὸ Μάη, πὺ σήμερα
προβάλλει στῆ γῆ.

Χορεύει τὸ πρόβατο,
τ' ἀρνάκι βελάζει,
κι ἀπ' τὸν ἀγκαθόβατο
δροσούλα σταλάζει
στὸ Μάη, πὺ σήμερα
προβάλλει στῆ γῆ.

Δουλούδια ἄς διαλέξωμε,
κλωνάρια ἀνθισμένα,
στεφάνια νὰ πλέξωμε
δροσιά ραντισμένα
στὸ Μάη, πὺ σήμερα
προβάλλει στῆ γῆ.

4

Ἡ Ροδόπη, ἡ ξαδέρφη τῆς Δαφνούλας, τραγούδησε ἓνα ἀστεῖο τραγούδι :

Μιά φορά κι ἓναν καιρό,
ἔστησ' ὁ λαγὸς χορό·
καὶ τ' ἀηδόνι τραγουδοῦσε
μὲ φωνὴ μελωδική,
κι ὁ λαγὸς χοροπηδοῦσε
κι ὄλοι σάστιζαν ἐκεῖ.

Μιά χελώνα τὸν θωρεῖ
καὶ ζηλεύει, καὶ θαρρεῖ
πὼς χορὸ καὶ κείνη ξέρει
καὶ φωνάζει στὸ λαγὸ :
« Ἐλα πιάσε μ' ἀπ' τὸ χέρι.
νὰ σ' ἀκολουθῶ κι ἐγώ ».

Ὁ λαγὸς καιρὸ δὲ χάνει
ἀπ' τὸ χέρι της τὴν πιάνει,
καὶ χορεύοντας πηγαίνει
καὶ τὴ σέρνει καὶ γελαῖ.
Μὰ ἡ χελώνα φορτωμένη
πέφτει καὶ κατακυλαῖ.

32. Πῶς ὁ παππούς ἔσωσε τὸν ἀδερφό του.

1

Μιά Κυριακὴ ὁ παππούς μὲ τὸ Γιώργο καὶ
τὴ Δαφνούλα πῆγαν κάτω στὴν ἀκρογιαλιά,
νὰ ψαρέψουν μὲ τ' ἀγκίστρια.

Βρῆκαν ἐκεῖ μεγάλη τρικυμία, καὶ κάθισαν
ἀπάνω σ' ἓνα βράχο νὰ καμαρώσουν τὰ κύ-
ματα, πὺ ἔσπαζαν μὲ βόγκο στὸ ἀκρογιαλί
καὶ τίναζαν ψηλὰ τοὺς ἀφρούς.

Κάποτε ὁ παππούς ἀναστενάξε.

« Γιατί ἀναστενάξεις, παππού; Θυμᾶσαι πὺ
μὲ τέτοιο καιρὸ ταξιδεύεις, δταν ἦσουν καρα-
βοκύρης; » ρώτησε ὁ Γιώργος.

2

— «Ναι, και κάτι άλλο» ειπε ο παππους και αρχισε:

«Έτσι, και ακόμη πιο μεγάλη φουρτούνα ήταν μιὰ μέ α. Ήμουν τότε δεκαοχτώ χρονών παλικάρι, και δούλευα στο καράβι του θείου μου του καπετάν Γιώργη με το όνομα, θεός σχωρέσ' τον. Είχαμε κάμποσες μέρες με το καράβι μας άραγμένο έδω στο λιμανάκι.

Πριν από δυό χρόνια ή μητέρα μου είχε μείνει χήρα.

Τόν καπετάν Φώτο Λιόντα, τόν πατέρα μου, τόν είχαν καταπιεί τ' άχόρταγα κύματα με το καράβι και με βλους του τούς ναύτες.

Λίγους μήνες ύστερώτερα μάθαμε πώς ναυάγησε και το καράβι του καπετάν Βαγγέλη, που δούλευε ο μικρότερος αδερφός μου, ο Σταμάτης, ως δεκάξι χρονών άμούστακο παλικάρι.

Μάθαμε πώς είχαν βλοι γλιτώσει, μα ποϋ βρισκονταν, κανεις δεν ήξερε να μās το πη.

3

Έξαφνα εκείνη την ημέρα βλέπομε ένα

Ξένο καράβι και χτυπά στην ξέρα εκεί άντικρυ, και γέρνει με τὸ πλευρό.

Στή στιγμή, δλα τὰ παλικάρια πηδούμε στις βάρκες και τραβώντας τὰ κουπιά με τὰ μπρούντζινα χέρια μας, φτάνομε στο καράβι και φέρνομε έξω τὸν παραβοκύρη και τὸς ναῦτες του.

Μετρώντας τὸς ναῦτες του ὁ παραβοκύρης ἀναστέναξε και εἶπε ; «Κρίμα, μοῦ λείπει τὸ καλύτερο ναυτόπουλο. Πῶς ἔμεινε αὐτὸ μέσα στο καράβι;»

4

Μόλις ἄκουσα αὐτὰ τὰ λόγια, τρέχω νὰ πηδήσω στή βάρκα μου.

«Λυπήσου με» φωνάζει ἡ χαροκαμένη μητέρα μου. «Τὸν πατέρα σου μοῦ τὸν πήρε ἡ θάλασσα· ποιὸς ξέρει, τί μοῦ ἔκαμε και τὸ Στάμο μου; Ἄντρέα, θέλεις νὰ μ' ἀφήσης παντέρημη;»

Και με κρατοῦσε στην ἀγκαλιά της, δοο μπορούσε σφιχτότερα.

Βουνα ἦταν τώρα τὰ κύματα. Κανείς δὲν τολμοῦσε νὰ ξαναμπῆ σὲ βάρκα.

Μεμιάς ξεφεύγω ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της μάνας μου, πηδῶ στή βάρκα και τραβῶ τὰ κουπιά με δλη μου τὴ δύναμη.

Σὲ λίγο γυρίζω. «Μάνα!» φωνάζω ἀπὸ μακριά, «σοῦ φέρνω τὸ Στάμο μας!»

Ἡ Δαφνούλα σφίγγει δυνατὰ στὴ μικροῦ-
λι τῆς ἀγκαλιά τὸν παππού τῆς. Ἐαρρεῖ πῶς
τώρα θὰ ὀρμήσουν τὰ κύματα νὰ τῆς ἀρπάξουν
τὸν ἀγαπημένο τῆς παππού.

«Κι ἐγὼ ναυτόπουλο θὰ γίνω!» λέει ὁ
Γιῶργος.

— «Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀξιῶσῃ νὰ γίνῃς, παιδί
μου» λέει ὁ παππούς μὲ καμάρι.

**33. Γιατί χάρηκαν ὁ Γιῶργος
καὶ ἡ Δαφνούλα.**

Ἐπιτέλους ἔφτασε ὁ καιρὸς ποῦ ἔπρεπε τὸ
σχολεῖο ν' ἀφήσῃ, μὲ λύπη του, τὰ παιδάκια
του νὰ ξεκουραστοῦν.

Ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιῶργος εἶναι γεμάτοι
χαρά, γιατί ἡ Δαφνούλα τὸ ἐρχόμενο φθινό-
πωρο θὰ πάῃ στὴν τρίτη τάξη, καὶ ὁ Γιῶργος
στὴ δεύτερη.

«Πόσο εὐχαριστημένη ἦταν ἡ δασκάλισσά
μας, εἶπε ἡ Δαφνούλα, ποῦ προβιβάστηκαν
δὺο τὰ παιδιά! Καὶ ἓνα νὰ ἔμενε στὴν ἴδια
τάξη, μᾶς εἶπε, θὰ λυπόταν πέρα πολὺ».

— «Τί ὠραῖα τώρα!» εἶπεν ὁ Γιῶργος. «Θὰ
πᾶμε κι ἐμεῖς στὰ χωράφια μας, νὰ θερίσωμε
τὰ σπαρτά μας».

— «Καὶ τί ὄμορφα θὰ κοιμούμαστε μὲ τὸν
παππού, τὸ βράδυ στὸ ἀλώνι. Ἄχ, πόσο

μ' ἀρέσει ἡ μυρουδιά τοῦ θερισμένου σταριοῦ!»
εἶπε ἡ Δαφνούλα.

— «Καὶ τὸν Αὐγουστο θὰ πηγαίνωμε μὲ τὸ
παπποῦ ἢ μὲ τὴν κυρούλα πρῶι πρῶι στ' ἀμ-
πέλια μας, νὰ μαζεύωμε τὰ σῦκα μας, ἢ θὰ
κατεβαίνωμε στὸ ἀκρογιάλι νὰ κολυμποῦμε»
εἶπε ὁ Γεώργιος.

— «Καὶ ὕστερα; Σεπτέμβρης! καὶ... πάλι
στὸ σχολεῖο μας! Τί ὠραῖα περνᾷ ὁ καιρὸς!»
φώναξε ἡ Δαφνούλα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1.	'Ο νέος μαθητής.....	Σελ. 3
2.	Ποιό είναι τὸ ἀγοράκι;.....	» 4
3.	Γιατί ὁ Γιώργος καὶ ἡ Δαφνούλα ἀργίσαν νὰ πάνε στὸ σχολεῖο.....	» 5
4.	Ποιό εἶναι τὸ λυπημένο ἀγοράκι;.....	» 8
5.	Πῶς ἐπαιξε ὁ Γιώργος μὲ τὸν Ἄλεκο.....	» 8
6.	Πῶς ἐπαιξε ἡ Δαφνούλα μὲ τ' ἄλλα κορίτσια.....	» 10
	«Μὲ τί καμάρι περπατεῖ» (Ποίημα Ἀλεξ. Πάλλη)....	» 10
	«Σγά, κοπέλά μου, σιγά!» » » »	» 11
7.	Ποῖος καρτεροῦσε στὴν ἐξώπορτα τοῦ σχολείου τὸ Γιώργο καὶ τὴ Δαφνούλα.....	» 12
8.	Πῶς πῆγε καὶ πῶς ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Φώτου Λιόν- τος ὁ Ἄλεκος.....	» 13
9.	Τι ἔπαθε ὁ Γιώργος ἀπὸ τὶς μέλισσες.....	» 15
	«Ἄν τὴν πειράξης τὴ μέλισσα» (Ποίημα I. Πολέμη)	» 17
10.	Πῶς ἔκαμαν τὴν προσευχή τους ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιώργος.....	» 18
11.	Τὸ χωριουδάκι ποὺ κάθονται ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιώργος.....	» 19
12.	Ὁ Γιώργος λέει τὴν ἱστορία τοῦ γαιῶδάρου, τοῦ λύκου καὶ τῆς ἀλεπούς (Λημοτικὸ παραμῦθι).....	» 21
13.	Πῶς ἡ Δαφνούλα βοηθεῖ τὴ μητέρα της.....	» 27
	«Πρῶτ πρώτ θὰ σηκωθῆ» (Ποίημα I. Πολέμη).....	» 29
14.	Πῶς ἀπόχτησε ἡ Δαφνούλα μιὰ χήνα (Διασκευὴ ἀπὸ τὰ γερμανικά).....	» 30
	«Μὲς στὴν ἀδλή μου μὲ χαρά» (Ποίημα Ἀλεξ. Πάλλη)	» 32
15.	Τι λέει καὶ ὁ Γιώργος γιὰ τὸ παπὶ του.....	» 32
16.	Τι λέει ἡ δασκάλισσα γιὰ τὰ παιδιὰ ποὺ ἀγαποῦν τὰ ζῶα.....	» 33
	«Ποτὲ δὲ θὰ πειράξω» (Ποίημα I. Πολέμη).....	» 34
17.	Τι λέει ὁ Ἄλεκος γιὰ τὴν κοτούλα του.....	» 34
	«Κότα μου, κοτούλα μου» (Ποίημα I. Πολέμη)....	» 36

18. Γιατί ήθελε ή κυρά Μαριώ, ή άλεπού, νά γίνη καλό- Σελ.
για (Δημοτικό παραμύθι)..... » 3
19. Γιατί μαλώνουν ό Βοριάς και ό Νοτιάς (Δημοτικό παρα-
μύθι)..... » 4
20. Από τί γίνεται τό άσπρο χιόνι..... » 4
«Όταν τρέχουν τ'άγγελούδια» (Ποίημα Ι. Πολέμη). » 47
21. Τι έπαθε ό Γιώργος πού δέν ήθελε νά πάη σχολείο... » 48
22. Πώς παίζου η Δαφνούλα και ό Γιώργος..... » 50
«Νάνι, νάρθη ή μάνα της» (Νανούρισμα Δημοτικό).. » 50
23. Οι τρεις πεταλοϋδες (Διασκευή από τά γερμανικά)... » 50
24. Τι έκαμε ή Δαφνούλα σ' ένα παιδάκι πού έπεσε κάτω. » 50
25. Πώς ό Γιώργος και ή Δαφνούλα έθαψαν ένα πουλάκι.. » 50
26. Πώς πρωτογνωρίστηκαν ένα χελιδόνι κι' ένα πουλίκι με
τή νυχτερίδα (Διασκευή από τ'άγγλικά)... » 50
27. Τι όνειρο είδε ή Δαφνούλα για τόν ήλιο (Διασκευή από
τά γερμανικά)... » 60
28. Τι έκαμε η Δαφνούλα και ό Γιώργος, όταν άρρώστησε
ό φίλος τους ό Άλέκος..... » 60
29. Τι έπαθαν τρία παιδιά, πού πήγαν έξω στο δάσος και
όχι στο σχολείο (Διασκευή από τά γερμανικά)... » 70
30. Η κυρούλα λέει στο Γιώργο πως ό 'Αι Γιώργης σκό-
τωσε τό δράκοντα (Δημοτική παράδοση)... » 70
31. Ποιό τραγούδι τραγούδησε ή Δαφνούλα τήν πρωτομαγιά.
«Λουλούδια ας διαλέξωμε» (Ποίημα Ι. Πολέμη)... » 78
«Μιά φορά κι' έναν καιρό» (Ποίημα Ι. Πολέμη)... » 79
32. Πώς ό παππούς έσωσε τόν αδελφό του..... » 80
33. Γιατί χάρηκαν ό Γιώργος και ή Δαφνούλα..... » 80
[Η ιστορία της Δαφνούλας και του Γιώργου είνε πρωτότυπη].

ΕΙΚΟΝΕΣ

(Σχεδιάσματα Π. Ρούμπου)

1.	Ἡ δασκάλισσα καὶ τὸ ἀγοράκι.....	Σελ.	4
2.	Τὰ παιδιὰ στὸν τρύγο.....	»	6
3.	Πῶς πατοῦν τὰ σταφύλια στὸ πατητήρι.....	»	7
4.	Ἡ προσευχή.....	»	18
5.	Τὸ χωριουδάκι.....	»	19
6.	Ὁ κύριος Μεντής σηκώνει τὸ πόδι.....	»	25
7.	Μιὰ κλοτσιά, καὶ πάει ἡ κυρὰ Μαριώ.....	»	26
8.	Τὸ περιβόλι κι οἱ χήνες τοῦ μπάρμπα Πέτρου.....	»	31
9.	Ἡ κυρὰ Μαριώ πηγαίνει νὰ καλογερέψη.....	»	40
10.	Ἐνα μπάμπ! καὶ πάρ' τὴν κάτω.....	»	48
11.	Ἡ Δαφνούλα βρῖσκει ἕνα πεθαμένο πουλάκι.....	»	58
12.	Τὰ δυὸ παιδιὰ θάβουν τὸ πουλάκι.....	»	59
13.	Πηγαίνουν μενεξέδες στὸν ἄρρωστο φίλο.....	»	60

SECRET

~~m~~
~~w~~

0020561074
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

